

Külföldi Jatekszin Kiadja a magyar todos tarsasag.
(Ausländische Schaubühne.). 11. Orestes. (Orest. Trauerspiel
in 5 Aufz.)

Trattner

Pesten; Budapest 1836

Signatur: 55627-A.11

Barcode: +Z174549506

Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/ABO/%2BZ174549506>

Umfang: Bild 1 - 116

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen: Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor. Nennen Sie die Österreichische Nationalbibliothek in Provenienzanangaben. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z.B. Urheberrechten, verantwortlich.

Hinweis: Das Dokument enthält hinterlegte Textdaten, die eine Suche in der Datei ermöglichen. Diese Textdaten wurden mit einem automatisierten OCR-Verfahren ermittelt und weisen Fehler auf.

ON.HOF

BIBLIOTHEK

55.627-A

Alt-

55627-A.

KÜLFÖLDI JÁTÉKSZÍN.

KIADJA

A' MAGYAR TUDÓS-TÁRSASÁG.

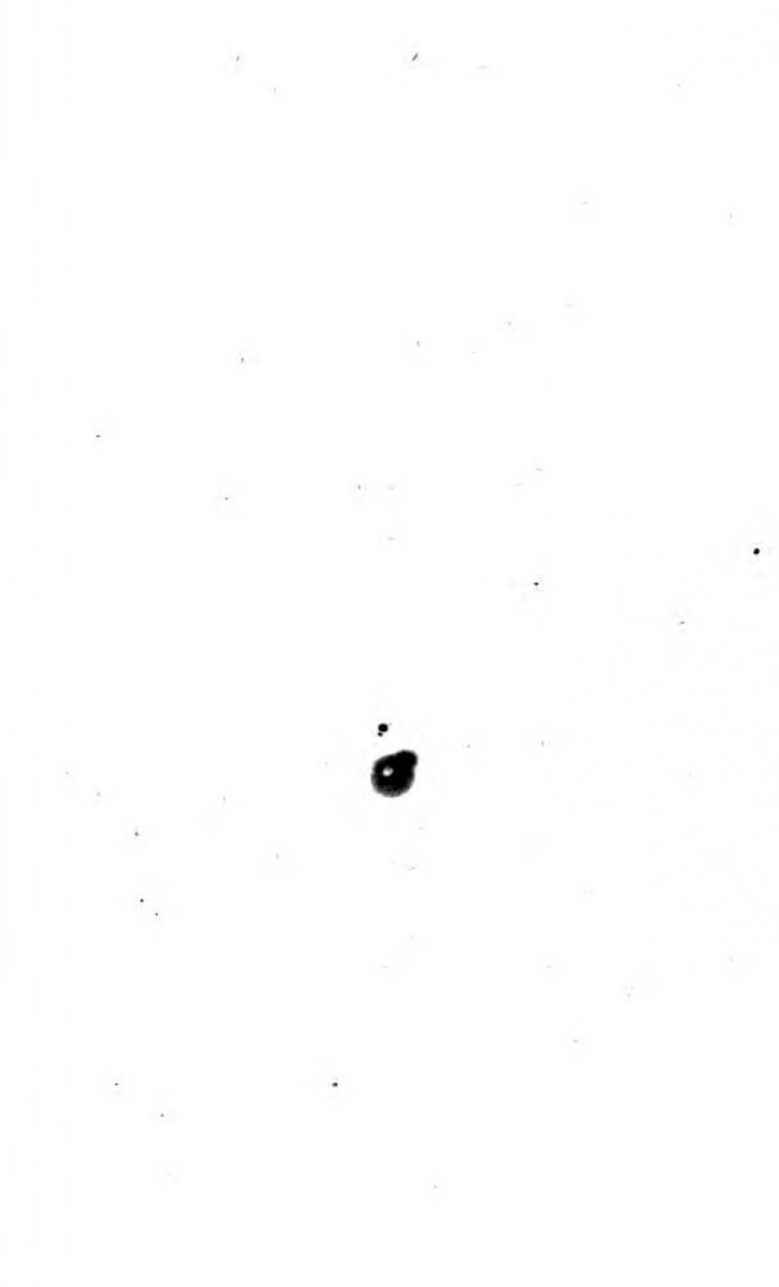
TIZENEGYEDIK KÖTET.

ORESTES.

BUDÁN.

A' MAGYAR KIR. EGYETEM' BETŰIVEL.

1836.

ORESTES.

SZOMORÚJÁTÉK ÖT FÖLVONÁSBAN

ASTH GRÓF ALFIERI VICTORIUSTÓL.

EREDETI OLASZBÓL

FORDÍTOTTA

CSÁSZÁR FERENCZ.

NS. ZALA VÁRMEGYE' TÁBLABIRÁJA, 'S A' MAGYAR TUD. TÁRSASÁG'
LEVELEZŐ TAGJA.

BUDÁN.

A' MAGYAR KIR. EGYETEM' BETŰIVEL.

1836.

SZEMÉLYEK:

ÆGYSTHUS.

KLYTEMNESTRA.

ELEKTRA.

ORRESZES.

PYLADES.

Katonák.

Pylades' és Orestes' követői.

Nézőhely; Királylak Argosban.

ELSŐ FÖLVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

ELEKTRA.

Éj! gyászos, ádáz, szörnyű éj, szemem
Előtt forogsz te szüntelen! tizedszer
Látlak ma vissza évről évre térni
Vérfátyolodba vonva bússetéten;
És még is a' vér, mellynek bűnödöt
El kell törölni, még ma sem foly. — Oh
Emlékezés! Oh látvány! Agamemnon,
Szegény atyám! e' lakban láttalak
Én meggyilkolva; meggyilkolva; 's melly
Kar által! — Oh éj, legalább vezess el
Látatlanul a' szent vederhez engem.
Ah! bár Eosnak ismét föltünése
Előtt ne jöjön Aegysthus zavarni
Könyümnek árját, mellyel én szegény,
Atyám' porának évenként adózom!
Adóm könyüm csak, eddig, oh atyám,
'S véres boszúmnak el nem húnyt reménye.

Szent árnyokodra eskuszem, hogy ha még
 Argosban élek, házodban, bűnös
 Anyám' körében, és mint Aegysthus'
 Rablánya, illyes éltemet csupán
 Boszúm' reménye türeté velem.
 Él, messze innen bár, de él, Orestes.
 Öcsém, megóttam egykor éltedet;
 Csak érted élek én most; végre hagyd
 Tűnjön föl a' nap, mellyen nem könyűt
 Folyatsz, hanem vért, ellenvért, atyánk'
 Sirjára.

MÁSODIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA, ELEKTRA.

KLYTEMNESTRA.

Lányom!

ELEKTRA.

Milly szó? Oh egek!

Te jössz?...

KLYTEMNESTRA.

Leányom, ah! ne fuss előlem;

Megosztani jöttem a' szent tisztet én

Veled; hiába tiltja azt nekem

Aegysthus: ő nem fogja tudni. Ah!

Menjünk együtt, jer, a' sírhoz.

ELEKTRA.

Minő

Sírhoz?

KLYTEMNESTRA.

... Szerencse - üldözött ... atyád'

Sírjához.

ELEKTRA.

És mért nem nevezted őt
 Férjednek inkább? nem mered; 's jól esik.
 De oh, feléje mint bátorkodol te
 Járulni, kin még vére' mocska látszik?

KLYTEMNESTRA.

Tíz év haladt a' gyásznap óta; már
 Egész tíz évig sírok bűnömért.

ELEKTRA.

És melly idő lesz azt elég könyűzni?
 Örök ha volna bár könyűdnek árja,
 Még sem leendne semmi is. Nem látod?
 Rajt' még megalva e' szörnyű falon
 Az általad kiontott vér: szaladj!
 Láttodra, nézd, mint éled, mint piroslik.
 Fuss, oh te, kit már nem kell, 's nem lehet
 Anyámnak hínom: menj; térj vissza a'
 Gonosz Thyestes' megfertőztetett
 Ágyába. Nője vagy, maradj körülte:
 'S Atrída' esendes hamvait zavarni
 Belebb ne indulj. Már már fölkel a'

Szörnyű, haragra gyúlt árnyék előttünk,
És vissza rettent tégedet.

KLYTEMNESTRA.

Remegni

Kénytetsz... Szerettél egykor engemet,...
Oh lányom!... oh bú!... kínos fájdalom!...
Oh lelkem' ádáz furdalási!... 'S tán
Azt gondolod, hogy Aegysthussal én
Boldog vagyok most?

ELEKTRA.

Boldog? és te azt
Megérdemelnéd? Oh! jól rendelék
Az istenek, hogy ember vétkein
Örülni képes nem lehet soha.
Léted' szerencsétlenségét örök
Betűkkel írta bé a' sors örök
Könyvébe. Még csak első kínaid'
Érzed: jutalmad' teljét majd Cocytus'
Partján találod. Ott kell majd kiállnod
Megölt atyámnak mérges és fenyítő
Tekintetét: ott látod jöttödon
Zajogni ősid' bú - 's haragra gyúlt
Árnyékit; ottan hallod a' pokol'
Kérlelhetetlen bírait, miként
Sajnálkodandnak, hogy bűnödhöz illő
Kínt nem találják.

KLYTEMNESTRA

Ah, szegény fejem!

Mit mondhatok?... szánj meg.. De nem vagyok
 Szánatra méltó.... És még is, ha, oh
 Lányom, szivemben olvasnád.... De, ah!
 Menten haragtól bectelen szivembe
 Ki nézhet? Oh, nem kárhoztathatom
 Benned, leányom, hogy gyűlölsz 's reám
 Haragszol. Érzem már éltemben a'
 Setét pokolnak minden kínait. ,
 Alig merítem vérbe gyilkomat,
 Legott, de későn, megszállott bűnöm'
 Bánása. A' percz óta szüntelen,
 Éj- 's nappal üldöz szörnyen engemet
 A' véres árnyék. Merre fordulok
 Bár, ő előttem járdal vérnyomot
 Jelelve; trónus- 's asztalom körött
 Mellettem ül ő: kínos ágyomon,
 Ha olykor álmat lel fáradt szemem,
 Ah, szörnyü látvány! íme, ott terem
 Tüstént az árnyék álmomat zavarni;
 'S ezer kinoktól földült mellemet
 Dühös kezekkel marczangolja szét,
 'S kivonva vérrel megtelt markait,
 Arczomra csapja a' vért. — Szörnyü éjim
 Szörnyűbb napokra virradnak: soká
 Tartó halálban így teng életem. —

Oh lányom, ('s az vagy, bár milyen vagyok)
Sirásra téged nem fakaszt sirásom?

E L E K T R A.

Igen,... sirok.... De, szólj; nem ülsz te mindig
Még a' bitorlott trónuson? 's közös
Vétked' gyümölcsét gyáva Aegysthus
Veled nem osztja meg mind ekkorig? —
Sirnom fölötted nem kell; 's még kevésbbé
Hinnem könnyűdnek. Menj, térj vissza te;
Hagyd teljesítsem én magam...

K L Y T E M N E S T R A.

Figyelj

Szavamra, lányom!... ah!... várj... Én fölötte
Szegény vagyok. Nem gyűlölsz annyira,
Mint en magamtól irtózik valóm...
Aegysthust, későn ismerém meg... Ah,
Jaj!... mit beszélek? Atrides' porát
Alig fedé sír, már is érzem
Minő kegyetlen volt Aegysthus; és
Még is szerettem. Lelki furdalásim'
'S szerelmem' ádáz gyötrelmit vegyűlve,
Egyszerre érzem;... 's érzem. Oh, ezen
Helyeztetésre érdemes csak én
Vagyok!... Minő bért juttat vétkeért
Aegysthus, azt most látom teljesen:
Látom takarva megvetésemet

Hamis szerelme' leplével: de arra
Jutottam én, hogy vétkemen csupán
Vétek javíthat már most, 's semmi más.

ELEKTRA.

Elszánt halállal bármi vétken is
Lehet javítani. Oh! de, hogy ha már
Melledbe ütni elmulattad a'
Férjed' vérétől füstölgő vasat;
Ha már magadban megtört férjölő
Kezed' gyakorlott bátorsága; gyilkod'
Mért nem merítéd, 's nem merítéd a'
Gonosz' szívébe, hírt, becsületet
'S békét ki tőled, 's trónust elrabolt
Orestesedtől?

KLYTEMNESTRA.

Orestes?... Oh név!
Eremben a' vér hallottára megfagy
Egészen.

ELEKTRA.

Minden vérem forr Orestes'
Nevére. Mint te, olly anyához illő
Szerelmet érzesz most. De, él Orestes.

KLYTEMNESTRA.

'S hagyják sokáig élni istenink:
Csak Argolisba gondolatlanúl
Ne jőjön ismét. Ah! szegény anya

Vagyok, szegény, én; megfosztám magam
 Még en fiamtól is; 's bár mint szeressem,
 Esengenem kell buzgón istenimnek,
 Hogy látnom őt ne engedjék soha.

ELEKTRA.

Én más szerelmet érzek. Azt ohajtoni,
 Hogy vissza térjen Argolisba; és
 Ezért könyörgök folyvást isteninknek.
 Ez édes, és e' forró vágyban élek.
 'S reménylem, egykor meg mer itt jelenni
 Megölt Atrides' gyermekéhez illőn.

HARMADIK JELENÉS.

AEGYSTHUS, KLYTEMNESTRA,

ELEKTRA.

AEGYSTHUS.

Tehát rövidnek tetszik az egész
 Nap, oh királyné, fájdalmadnak? új
 Jajokra kelsz már hajnalpír előtt?
 Feledd el egyszer a' múltat; 's vigabban
 Engedd körödben folyni éltemet.

KLYTEMNESTRA.

Trónust akartál, nem mást; 's trónuson
 Űlsz. Mért vagyúlsz most gondjaimba? Búm
 Örök szívemben; azt tudod.

AEGYSTHUS.

Tudom jól,

Honnét szivárog búd' forrása: e'
 Lánynak kívántad, bár mi áron is,
 Megtartni éltét; 's én azt meghagyám;
 Károd- 's káromra. Úgy de, a' keserv'
 E' tűrhetetlen képét elvonom
 Már most előled: víg derűt hozok
 Lakomra; messze űzve ő vele
 A' könyt belőle.

ELEKTRA.

Űzz el engemet;

Még is siralmi lak lesz szüntelen
 Az, hol te lakni fogsz. Jajhangokat
 Hallhatni csak, hol a' kormányt Aegysthus
 Vezérli. Oh de, édes kéj legyen
 Thyestidesnek Atreus' szülöttit
 Könyűzni látni.

KLYTEMNESTRA.

Lányom!... férjem ő. —

Aegysthus, kérlek! gondold meg, leányom
 Ő....

AEGYSTHUS.

Ő? Atrides' lánya.

ELEKTRA.

Atreus'

Meggyilkolója ő.

KLYTEMNESTRA.

Elektra!... férjem,
 Ah! szánjatok meg... A' sírt... látod, az
 Irtózatot sírt, ... 's szomszéd nincs eloltva?

AEGYSTHUS.

Asszony, kevésbé ellenkezz' magaddal
 Már most. Atrídest, szólj, milly kéz temette
 E' sírba?

KLYTEMNESTRA.

Oh halálos szemrehányás!
 Csak ez hibázott még boldogtalan
 Éltémnek. Az, ki bűnre készítte egykor,
 Miatta mostan megpirít.

ELEKTRA.

Ah, új

Kéj! Oh egyetlen kéj, melly kétszer őt
 Év múlva szünet ismét boldogítja.
 Látom, háragnak 's lelki furdalásnak
 Prédája vagytok mindketten. Míelőkké
 Kell lenni — végre még is látom — a'
 Véres szerelmi érzés' kéjinek.
 El, végre eltűnt minden bű; egészen
 Isméritek ti már egymást. Vezessen
 A' megvetés bár gyűlölségre; 's ez
 Újabb halálra.

KLYTEMNESTRA.

Oh megérdemelt

Vad jóslat! oh ég!... kérlek... ah!... leányom...

AEGYSTHUS.

Csupán te tőled származik közöttünk
 Minden gyűlölség. Könnyen vesztet el
 Szülője ilyen gyermeket, 's magát
 Gyermektelennek nem mondhatja. Mit
 Balúl hagyék meg kérésére, azt
 Most elvehetném tőled; nem szokásom
 Azonban, azt, mit adtam, vissza venni.
 Békünkre, téged nem látnunk, elég.
 Ma még utolsó szolgám' nője léssz;
 Távol menedesz azzal innen; és
 Örök könnyűdet, becsstelen szegénység'
 Szennyes lakába, vidd jegybirtokúl
 Annak.

ELEKTRA.

Te tán más becsstelenségről szólsz,
 Mint ten magadról? Szolgáid között
 Mellyik lehetne gyávább mint te? vétkesb
 Mellyik?

AEGYSTHUS.

Menj.

ELEKTRA.

Élve, jól tudom, csupán
 Azért hagyál, hogy majd fájdalmasabb

Kinokkal ölj meg: történjék azonban
Akármí, e' kéz, melyet tán az ég
Magas dologra rendel...

AEGYSTHUS.

Menj ki már;

Ismétlem.

KLYTEMNESTRA,

Ah! még most... hallgass,.. leányom....
Távozz' el innen, kérlek:... én utóbb...

ELEKTRA.

Kín nincsen, ah nincs! távol tőletek,
Nincs fájdalom, mely láttatok' fölérje.

NEGVEDIK JELENÉS.

AEGYSTHUS, KLYTEMNESTRA,

KLYTEMNESTRA.

Gyötrő pírónszót hallni mindenünnen,
'S megérdemelni!... Oh élet! minő
Halál hasonló hozzád?

AEGYSTHUS.

Mondtam én:

Hogy béke köztünk nem lehet, míg e'
Leány körünkben élend, hasztalan:
Vesztét akarja már régóta az
Országnek ügye, azt kívánja en

Nyugalmam, 's a' tiéd is: őt botor
 Negédje szinte kárhoztatja: de,
 Könyűd okozza, hogy fölmentsem őt.
 Távoztá ellen már most szűnj tehát
 Magad' szegezni: elhatározám
 Azt, és te úgy is teljesen hiába
 Ellenzenéd.

KLYTEMNESTRA.

Ah! többször mondtam én
 Neked: minő sors érje bár Elektrát,
 Nyugalmat, ah! nem, nem lelünk mi többé:
 Te a' gyanú, én lelki furdalás,
 Mindketten ádáz rettegés között
 Fogjuk leélni kétes és kinos
 Éltünk' örökre. Mást reménylhetünk-e?

AEGYSTHUS.

Nem nézem én a' múltat; gondjaim
 Csak a' jövődön függnék; boldog addig,
 Mig Atreusnak magva fönmarad,
 Én nem leendek: él Orestes: a'
 Harag korával nő benn' ellenünk;
 Szörnyű boszúja' vad vágyát tenyésztve
 Él ő.

KLYTEMNESTRA.

Szegény! él ő; de messze, nem
 Ismérve, fegyver 's fény nélkül. — Kegyetlen!

**

Hogy egy anyának él szülötte, az
Búsít?

AEGYSTHUS.

Csekélyebb, úgy van, bűm az olly
Anyán, ki férjét meggyilkolta. Azt
Föláldozád szerelmünknek; hogy ezt
Szint' úgy föláldozd bátorságomért,
Szükség kívánja.

KLYTEMNESTRA.

Oh te, vér' 's bűnök'
Olthatlan szomját érző!... Oh szavak!...
Színlett szerelmed' hálójába már
Előbb beszóttél: azt utóbb igen
Nyilván mutatták durva tetteid;
Ah!... 'S még is érted szűmben én valódi
Szerelmi lángot érzek; 's azt tudod te!...
Tehát íteld meg: nem szeretni en
Ártatlan és egyetlen fiamat
Miként lehetnék képes. Milly kegyetlen
Szív nem könyűzne sorsán!...

AEGYSTHUS.

A' tiéd,
Ki egy csapással kettőt gyilkolál.
Azon vas érte hitvesed' szívét,
Melly vérbetűkkel jegyzé föl fiad'
Halálra intő zord ítéletét.

Fölötte hosszú késedelmem, a'
 Sors, és Elektra' szemmel itt előre
 Látása menték meg csupán Orestest.
 De, mint nevezhetsz ártatlannak olly
 Fiút, kitől te atyját, és utóbb
 Királyi székét elragadtad?

KLYTEMNESTRA.

Oh

Véres szavak!... Megfosztva mindenedtől,
 Annak, ki téged mindenből kifoszt, oh
 Fiam, nem adtál semmit, hogy ha nem
 Adandod tennen éltedet?

AEGYSTHUS.

'S mig ő

Él, szólj, ki bírja fosztományait
 Bátor lesz annak élte? Szüntelen
 Fejed fölött lógg kardja. Atreus'
 Szülöttje, végső magva e' lator
 Fajnak, melly minden bűnt egyít magában,
 Nem csak fejemre tör. Most már miattad
 Jobban busúlok, mint en éltemért.
 Hallottad a' jövőndöléseket,
 És Pythiának borzasztó szavát:
 „Orestes egykor vést hozand szülői'
 Fejére“ ekként jósolának ők;
 'S ez téged illet csak szegény anyá.

Nekem, halálát kell sürgetni, bár
Módját tehessem; tőrni azt neked,
'S hallgatni.

KLYTEMNESTRA.

Oh!... az én vérem...

AEGYSTHUS.

Nem a'

Te véred ő, nem; tisztátlan maradvány
Atrída-vérből, e' minden lator
Bűnökre termett vérből. Láttad, az
Oltár fölött mint ölte meg hiú
Becsvágy-ingerből atyja lányodat:
Atrída' szülttje, atyja' nyomdokin
Haladva, anyját gyilkolandja meg.
Oh vak, 's fölötte lágyszivű anya!
Fiad szivednek szegzi ím vasát:
Nézd őt; 's remegj...

KLYTEMNESTRA.

'S hagyd, jöjjön ő boszúlni
E' mellben atyját. Tán nagyobb (ha még
Nagyobb lehet) bűnt kell letörlenem
Véremmel? Oh de, melly sors várjon is
Fejemre; kérlek, Atreus' kiontott
Vérére kérlek, Aegysthus, Orestest
Üldözni szűnj meg: tőlünk messze, és
Száműzve éljen ő; de éljen! Argos'

Földjére lépni nem bátorkodik
 Többé Orestes; és ha jőne, én
 Védaém paizsként ellened.... De, ha
 Jövend, az ég vezérli őt, 's ki bír
 Az égiekkel? Akkor én vagyok
 Kétség kívül a' kívánt áldozat.

A E G Y S T H U S.

Szűnj meg könyűzni még most. Él Orestes:
 'S csekély reményem van csak, hogy kezemre
 Kerüljön. Oh de, a' nap eljövén,
 Mellyen betöltni én elég leszek
 A' végzetet, te mellyet hasztalan
 Hísz bűnnek, akkor sírj megint, ha tetszik.

MÁSODIK FÖLVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

PYLADES, ORESTES.

ORESTES.

Igen, Pylades, ez királylakom. —
 Oh kéj! karolj át kedves Pylades:
 Föltűn, föl a' nap még is, mellyen olly
 Sok érttem eltűrt aggodalmaid
 Után szabad lesz enyhet nyujtanom.

PYLADES.

Szeress, Orestes; és tanácsimat
 Hallgasd meg; ez lesz a' tőlem kívánt
 Enyh.

ORESTES.

Végre, itt vagyunk. — Atrída itt
 Gyilkoltatott meg; és Aegysthus itt
 Uralkodik! — Még jól emlékezem
 Ezen szobákra, bár gyermek - koromban
 Távoztam innen. A' jó ég ide
 Jókör vezérel vissza engemet. —
 Tíz éve épen most a' szörnyeteg
 És véres éjnek, mellyen árulással
 Megölt atyám e' fejdelem-lakot

Kinos jajokkal tölté szét el. Ah! jól
 Emlékezem még rá: Elektra e'
 Tornáczon által vitt sietve engem
 A' helyre, mellyen általvett kegyes
 Karjára a' jó Strophius; ki aztán
 Úgy lőn atyámmá, mint neked. Remegve
 Ő vitt ki lopva ott a' titkosabb
 Ajtón, 's utánam a' lég' szárnyain
 Siralmi szóknak hosszan nyultak el
 Búgási; sírtam, reszkettem 's jajogtam
 Én is; de mért? nem tudtam. A' könyűző
 Öreg kezével csillapítgatá
 Lármámat; által és általkarolt,
 'S fanyar könyűket hullatott reám.
 A' puszta partra, hol horgonyt veténk,
 Elért azonban terhével, 's vitorlát
 Oldott sűrögve kedvező szelekkel.
 Serdülve térek vissza most oda,
 Serdülve, végre; bátorsággal és
 Remény - 's haraggal telve és boszúval,
 Honnét zokogva 's mint fegyvertelen
 Kisded menék el.

PYLADES.

E' helyen Aegysthus
 Uralkodik, 's te fönsszóval beszélsz
 Itten boszúró! Gondolatlan, az
 Olly nagy dologhoz ekként fogsz te? Látod,

Pitymallik immár; 's bár örök homály
 Borongna e' helytt, fejdelemlak ez;
 Lassan beszélj: minden fal árulót
 Rejthet magában. Ah! ne vesszük el
 Mostan gyümölcsét olly sok vágynak és
 Hosszú kalandnak, melly bennünket e'
 Partokra végre annyi baj között
 Vezérle.

O R E S T E S.

Oh szent partok! tőletek
 Minket nem ismért kar látszott, igaz,
 Távol taszítani: a' mióta Crissán
 Horgonyt emeltünk, engem szüntelen
 Ellenkező szelek látszottanak
 Honomtól tiltani. Ezrenként kelő
 Újabb veszélyek, újabb gátlatok
 Reszkettetének engemet, hogy a'
 Nap nem jövend el többé, mellyen én
 Kikössek Argos' réviben. De, itt
 Van a' nap, 's én ím, Argosban vagyok.
 Hahogy legyőztem minden vést, derek
 Barátom, azt csak frígyednek, 's neked
 Tulajdonítom. Sőt, hogy én ide
 Ollyan kegyetlen megsértést boszúlni
 Jőnék, az ég tán a' merészletet
 Akarta bennem, 's benned a' hűséget
 Próbára tenni.

PYLADES.

Szükségen fölül

Van a' merészség benned. Hányszor, ah!
 Hányszor remegtem értted. Kész vagyok
 Veled megösztni minden bajt, tudod;
 De, téve abban nincsen semmi még
 Mihez fogandunk. Eddig, érkezénk,
 Mást nem tevének. Sok módjából e' nagy
 Munkának, egyhez, a' legtanácsosabbhoz,
 Illik magunkat már most tartanunk;
 'S megállapodnunk abban, milly ürügy
 Leplezze, 's milly név érkeztünket: illő,
 Alapra tenni e' nagy művet.

ORESTES.

Az

Örök igazság szolgáljon magas
 Alap gyanánt. A' vér, mellyért szomjam
 Ég, engem illet. — A' legjobb eszköz?
 Ihol van; a' kard.

PYLADES.

Oh ifjúi láng!

Vér' szomja? őt is véred' szomja gyújtja;
 De kardja száz van.

ORESTES.

Őt, a' már magában

Gyávát, elég lesz most nevem maga
 Gyávává tenni; hathatós az én

Nevem. 'S mi vasból ölt paizst, 's minőből
Pánczelt magára Aegysthus, hogy én
Által ne járjam!

PYLADES.

Önnön gyávasága
Átjárhatatlan, erős, vad paizsa.
Számos poroszlók környezik: remegve
Áll ő, de épen, köztük...

ORESTES.

Perczbe teljék:

Nevem' tudatni, 's minden gyáva szűt
Szétűzni.

PYLADES.

Perczbe: fölfedezni azt,
'S meggyilkoltatni: és minő halállal!
Hívek, merészek még a' hajduk is:
Van a' tirántól ingerük; 's ha éltét
Magok nem oltják, nem hagyják eloltni.

ORESTES.

Pártomra hát a' népet...

PYLADES.

Mit reménylsz?

Hogy szolga - népben gyűlölség, avagy
Szerel'm örök helyt foghasson? Soká
Viselt nyüg által elgyávítva 's rontva,
Most egy tiránt lát esni, 's másikat

Utána kelni; 's egyet sem szeret
Közülök, 's szolgál mindeniknek; és
Könnyen feledve Atridest, Aegysthus
Előtt remegve bókol.

ORESTES.

Ah! valót

Beszélsz.... De, nem forg szinte, mint nekem,
Eszedben egy meggyilkolt és boszútlan
Atyának arcza, melly boszú után
Sovárg, boszút kér, vár 's akar.

PYLADES.

Tehát

Intézni azt én alkalmasb leszek.
Halld; itt egészen ismeretlenek
Vagyunk. Vidéki arczunk: tetteit
Mindenkinek, mint szinte lépteit,
Kiváncsiságból-e vagy félelemből,
Ki szokta lesni minden nyugtalan
Tirán. A' nap már kel; mihelyt szemükbe
Ötlünk, elébe visznek Aegysthusnak;
Mondd neki...

ORESTES.

Vágni, százszorozni kell
Azon gonoszban a' csapást; 's neki
Semmit se' szólni.

PYLADES.

Hát kétségtelen

Halálra jöttél, vagy kétségtelen
Boszúra ?

ORESTES.

Csak hogy múlhatatlanúl
Beteljesedjék mindenik; megölni
Először, 's aztán halni.

PYLADES.

Most, Orestes,

Barátságunkra kérlek, és megölt
Atyádra, hallgass: néhány perczetek
Hagyj gondjaimnak; által engedem
Dühödnek én a' többit. Gyáva ellen
Használni jobb cselet, mint fegyvert. Atyám'
Követjeinek higgyen Aegysthus
Minket, 's halálod' hirmondóinak.

ORESTES.

Nevet hazudni? én? 's egy Aegysthus
Előtt ?

PYLADES.

Hazudnod nem, hallgatnod kell
Csupán előtte; én beszélek: én
Csalom meg őt: mit szól Aegysthus ez
Ujságra, majd meghalljuk: addig is
Elektra' sorsát tudjuk meg.

O R E S T E S.

Elektra!

Ah! félek, ő nem él többé. Felőle
 Azóta semmit sem hallottam. Az
 Atrída - vért ő nem kímélte meg benn',
 Tudom.

P Y L A D E S.

Megóttá tán őt anyja: 's ha

Így volna, akkor gondold meg, hogy a'
 Tirán' kezében van még; 's hogy reá
 Halált hozandunk, megnevezve őt.
 Argosba téged Strophius maga
 Másként egészen másként hozhatott,
 Fegyver- 's hadával, azt tudod; de a'
 Nyilván had által, jóllehet szerencsés
 Lett volna is, csak országot nyerél,
 'S nem mást; a' gyáva árulót azonban
 Te elszalasztád, 's fönmaradt dühének
 (Ha meg nem ölte még) Elektra, e'
 Kedvelt 's egyetlen testvéred; kinek
 Élted' köszönhet'd. Lásd tehát, ha bár
 Vigyázva kell-e munkálnunk: nagy a'
 Te terved; azzal többre törsz te, mint
 Királyi székre: oh, ne rontsd el azt
 Magad. Ki tudja? tán anyád magába
 Szállván...

ORESTES.

Ne említsd őt, kérlek.

PYLADES.

Sem őt,
Sem mást. — Csak arra kérlek, azt tegyed,
Mit én tanácslok. Rád az istenek' —
Kik azt akarják, hogy társod legyek —
Haragja szálland, ezt ha meg fogod
Tőlem tagadni.

ORESTES.

A' csapást kivéve,
Reád hagyandok mindent, esküszöm.
Meglátom én majd gyilkosát atyámnak
Meg, és aczéлом' föltartóztatom.
Erényem' első, 's általam neked
Szentelt erőködése, ez legyen,
Atyám!

PYLADES.

Hallgass; úgy tetszék, mintha kis
Neszt hallanék... Oh, látod? a' királyi
Lakból egy asszony jó ki gyászruhában.
Jer félre mostan.

ORESTES.

Ó felénk közelg.

MÁSODIK JELENÉS.

ELEKTRA, ORESTES, PYLADES.

ELEKTRA.

Távol van egyszer Aegysthus kevés
 Időre; bátran áldozandhatok...
 Mit látok; ím két férfiú, kiket
 Sem öltözetről, 's arczra sem ismerek...
 Szorosb szemügyre vesz most engemet.
 Vidékieknek látszanak.

ORESTES.

Hallottad?

Aján Aegysthus hangozott.

PYLADES.

Ah! hallgass.

ELEKTRA.

Ti, oh jövények, — mert azoknak hiszek —
 Mi jó hozott e' lakba? szóljatok.

PYLADES.

Én hagyd beszéljek; légy te csendesen.
 Igaz, vidékiek vagyunk; Aegysthus'
 Számára fontos hírt hozánk,

ELEKTRA.

Aegysthus'

Számára?

Ugy van. PYLADES.

ELEKTRA.

Valljon milly hír az?...

Haladjatok tehát belebb. Aegysthus
Nincs itthon: addig, míg megjő, ti a'
Királyi lakban várhattok.

PYLADES.

'S mikorra

Tér vissza?...

ELEKTRA.

Még ma, néhány óra múlva.
Nektek, ha majd a' hír kedvére lesz,
Kegy, tisztelet, bér, mint érdemlitek,
Hibázni nem fog.

PYLADES.

Bár gyászos magában
Hirünk, előtte kedves lesz.

ELEKTRA.

Szivem

Hatalmasan ver. — Gyászos?... Ollyan-e,
Hogy tudnom azt szabad?

PYLADES.

Kérünk! bocsáss meg.

Fontosb dologra termett asszonyoknak
Tetszel valóban: tisztünk még is úgy

Látszik magával hozni, hogy felőle
 Először a' királyt tudósítsuk...
 Szavamra, látom változol?... tehát
 Távol vidékről érdekelhet-e
 Hir téged?

ELEKTRA.

Engem érdekelni?... nem....
 De honnotoknak földje merre van?

PYLADES.

Hazánk görögföld szinte: most Cretából
 Indult hajónk. — De benned tetteidről,
 Arczod - 's szavadról nagy bú' nyomdokát
 Sejdítem, inkább, mint ruhád' színéről.
 Kérdnem szabad lesz?...

ELEKTRA.

Bennem?... mit beszélsz?...
 Tudod, hogy asszony-szű könnyen megindúl.
 A' gyászos újság, bár nem engem illet,
 Busítja még is lelkemet: kívánnám
 Most tudni; és ha már hallottam, akkor
 Majd fájna. Ember-szű!

PYLADES.

Talán nagyon
 Merész leendnék én, neved' ha tőled?...

ELEKTRA.

Azt tudni, nektek nem használhat; és
 Fájdalmamat (mivel fájdalmat látsz

Bennem) bizonynyal nem könnyítené. —
 Igaz, hogy Argos' telkein kívül...
 Némelly csekély gond,... némelly gondolat...
 Még érdekelni tán képes lehetne
 Engem. — De nem: jól látom, jöttötök
 Épen nem illet engemet. Midőn
 Vidéki száll ki partjainkra, én
 Egy kénytelen kelő ösztön miatt
 Habozni érzem félelem 's remény
 Közt szűmet. — Én is általlátom azt,
 Hogy jöttötöknek mély titkú okát
 Nekem kitárni nem kell. Menjetek be:
 Lépésim' ama' sír felé fogom
 Folytatni.

ORESTES.

Sír? minő sír? hol? kié?

ELEKTRA.

Nem látod? ottan jobbra? Atreus'
 Szülötte' sirját.

ORESTES.

Oh látvány!

ELEKTRA.

'S te e'

Látványra borzadsz? Elhatott tehát
 Szörnyű halála' híre, melly szegényt
 Argosban érte, még hozzátok is?

PYLADES.

De merre nem hatott el?

ORESTES.

Oh királyok'

Királya' sírja, szent sír! áldozatra

Vársz? áldozat lesz.

ELEKTRA.

Mit mond?

PYLADES.

Én nem értém.

ELEKTRA.

Ő áldozatról szól? valljon miért?

Tán szent előtte Atreus' fiának

Emléke?

PYLADES.

...Atyját csak nem rég veszté el:

Azért szívében bú - 's fájdalma minden

Gyászos tünetre újra fölfakad;

Gyakorta őrvölg. — Térj magadhoz. — Ah

Botor! te benned bízni kelle hát

Nekem?

ELEKTRA.

Szemét a' sírra szüntelen

Meresztve tartja, mozdulatlanúl,

Szikrázva; 's szörnyen mintha... Oh! ki vagy te?

Ki nagy szívűleg mersz?... .

ORESTES.

Gondját reám

Bízd annak, én rám.

PYLADES.

Nem hall tégedet

Többé. Bocsásd meg, asszonyom, botor

Ábrándozásit: mit se hajts szavára:

Magán kívül van. — Hát erővel is

Föl akarod fedezni magadat?

ORESTES.

Belé merítem kardomat, belé,

Az árulóba annyi 's annyszor,

A' szörnyű sebből hány csepp vért folyattál.

ELEKTRA.

Ah! ő nem őrvöng. Atyja...

ORESTES.

Úgy vagyok,

Atyám veszett el. Oh düh! 'S még boszútlan

Marad tovább is?

ELEKTRA.

'S hát ki léssz te, ha

Orestes nem vagy?

PYLADES.

Mit hallék?

ORESTES.

Orestes!

Ki, ki hí nevemről?

PYLADES

El vagy veszve most.

ELEKTRA.

Elektra híva; én vagyok Elektra,
Ki karjaim közt téged szűmre zárlak.

ORESTES.

Ah, hol vagyok? Mit szoltam?... Pylades!...

ELEKTRA.

Pylades, Orestes, ne féljete
Semmit; magamnak ál-nevet nem adtam.
Reád dühödről ismerék, Orestes;
Búmról, könnyűmről és szerelmemről
Ismérd Elektrát.

ORESTES.

Néném; oh egek!...

Te élsz? te élsz? 's én karjaim közé
Szorítlak?

ELEKTRA.

Oh nap!...

ORESTES.

Hát én tégedet

Keblemre zárlak? Oh kimondhatatlan
Kéj! — Oh kegyetlen látvány! húnyt atyám!
Sírboltja?...

ELEKTRA.

Ah! légy még most csendesen.

PYLADES.

Elektra, oh mint óhajtám személyed'
 Ismérni! éltét lelkem' jobb felének,
 Orestesemnek, gondod ótta meg:
 Képzelheted hát mint szeretlek én.

ELEKTRA.

'S a' serdülőnek gyámkezet te nyújtál;
 Te második testvérem vagy nekem.

PYLADES.

Oh, hát egyítsd most kérésid' velem;
 Vak ösztönét e' lángkebelnek, ah,
 Egyült erővel korlátolni jer!
 Végső veszélyre kényszerítsz Orestes
 Bennünket? minden pillanatban azt
 Kivánod, értted hogy remegjek? Eddig
 Boszúnk, szerelmünk 's jámbor életünk
 Épen vezérle minket e' helyig;
 De, hogyha ekként folytatod...

ORESTES.

Való;

Bocsáss meg kedves Pylades;...magamon
 Kivül valék én....Mit kívánsz?.... Mi ész
 Lett volna képes elviselni?... Olly
 Nem várt tünetre milly indulatok!...
 Én láttam őt; úgy van, saját szememmel

Láttam. Setét sírboltjából fejét
 Föltolta: bongyolt fűrtjeit szeméről
 Száraz kezekkel vonta szét; 's haláltól
 Kék - sárga arcán még vér és könnyű
 Látszottak űlni. 'S nem csak láttam őt;
 Bús és ijesztő szó hatott szívembe,
 Melly vissza hangzik most is még eszemben:
 „Oh gyáva gyermek! mit késik tovább
 Csapásod? íme fölnőttél; vasad'
 Már felkötötted, 's még él gyilkosom?“
 Oh szemrehányás!... Általam megölve
 Rogy ő sírodra; bűnös vériből
 Erében egy csepp sem marad: te, szomjas
 Árnyék, iandod azt ki teljesen;
 'S legitt.

ELEKTRA.

Ah, fojtsd el, kérlek! mérgeidet.
 Gyakorta látom én is megjelenni
 Atyánknak sápadt árnyokát azon
 Hideg falak közt, 's még is hallgatok.
 Szemedbe tűnend minden lépteden
 Ezen királyi lakban vérnyoma;
 'S szükség, könnyűtlen szemmel nézd, mig új
 Vérrel lemosni képes nem leszesz.

O R E S T E S.

Elektra, oh hidd, én sokkal szivesben
 Fognék munkálni, mint beszélni! De,

Mig napja eljő, megnyugszom tehát.
 Mi, kik sirásra születünk, addig is
 Együtt sirandunk. Hát való, mit én
 Már nem reményltem? karjaid között
 Szerelmi, méreg- 's bú-könyt hullatok?
 Többé felőled semmit sem tudék:
 Azt gondolám, hogy a' tirán megölt:
 'S inkább halálad' megboszólni, mint
 Téged szívemre zárni jöttem.

ELEKTRA.

Élek,

'S öllelek; és ez első nap, hogy éltem
 Nem fáj. A' durva Aegysthus' — kit az,
 Hogy élted' el nem oltathatta, mindig
 Jobban boszontott — mérgiből tudám,
 Hogy élsz: de hallván, hogy te Strophius'
 Szíves lakását elhagyd, oh mint
 Remegtem!...

PYLADES.

E' hírt fortélyból koholta
 Atyám, hogy ekkép Aegysthus' cselétől
 Mentebb lehessen. Én azonban őt
 El nem hagyám, 's nem is hagyom soha.

ORESTES.

Minket csak a' halál választhat el.

PYLADES.

Még a' halál sem.

ELEKTRA.

Oh, egyetlen egy

Barát, kinek nincs mása a' világon! —
De, szóljatok, mint fogtok megjelenni
Most a' kegyetlen és gyanús tirán
Előtt? Ti rejtve itt már nem lehettek.

PYLADES.

Orestes' hunytát híréül adó
Színlett követként szándokunk elébe
Járulni.

ORESTES.

Oh, e' mód alávaló.

ELEKTRA.

Nem olly alávaló, mint Aegysthus.
Más biztosabb 's jobb ennél, nincs: higyed.
Ha majd elébe visznek tikteket,
Meggyilkoltára nektek helyt, időt,
Módot szerezni és fegyvert, az én
Gondom leendjen teljesen. Kezem
Között vagyon még ama' tör, Orestes,
Mellyet szívébe vert férjének az,
Kit mink azóta nem merünk anyánknak
Nevezni.

O R E S T E S.

Valljon, mit csinál azon
Istentelen! milly állapotban él?
'S a' nem te bűnödet, hogy lánya vagy,
Leróni mint igyekszik?

E L E K T R A.

Ah! te nem
Tudod miként él. Atrides' szülöttin
Kivül, akárki szánakozni fogna
Fölötte... Ah! hisz, szánni fogjuk őt
Mi is. — Gyanúval telve 's rettegéssel
Szünetlen; önnön Thyestidesétől
Megvetve; őt, bár tudja, hogy bűnös,
Szeretve; szánva, 's még is készen a'
Hibát újítani, hogy ha dísztelen
Szerelme, mellyért ön magára gyúl
Haragja, 's mellyért megpirúl, kívánja;
Most anya, most nő, és sem nő, sem anya
Soha: keserves lelki furdalási
Szívét naponta ezrenként tagolják
Darabra; álmát éji, borzasztó
Rémek zavarják. — Ím, mint éldel ő.

O R E S T E S.

Az ég' boszúja, mellyet megtagad
Természet tőlünk, hosszan, szörnyűen
Szállott fejére. És még is ma, nőnek

Avagy szülőnek kell majd lennie,
Ha gyáva, vétkes házasságtörője
Tőlem keresztül járva, földre fog
Mellette rogni.

ELEKTRA.

Oh, szegény anyám!
Nem láttad őt;... ki tudja?... látva őt...

ORESTES.

Hallám atyámat; és elég.

ELEKTRA.

'S te olly

Kevert irtózást fogsz még is szivedben
Érezni, melly könyt sajtoland szemedből,
'S eszedbe fogja hozni, hogy szülőd.
Velem szelíden bánik ő; de gyáva
Aegysthus, a' ki éltemet csupán
Kértére hagyta meg, hovátovább
Üldöz. Nyugodtan éltem én kinos
Ajándokával még is, csak hogy a'
Napot föltűnni lássam, mellyen az
Atyánk' vérével szennyezett vasat
Kezedbe adjam. E' jobbot vele
Fölfegyverezni, bár némber, gyakorta
Akartam: végre megjövél, Orestes;
'S fölötte jókor jössz, midőn Aegysthus,
Hogy ment lehessen tőlem, el kíván

Jegyezni egygyel rabszolgái közt
Erővel.

ORESTES.

Íme, a' gonosz menyekzöt
Meg nem hivottan érkezem megülni.
Az isteneknek nem várt áldozatjok
Leend.

ELEKTRA.

Ellenzi Klytemnestra azt,
De hasztalan.

ORESTES.

Szólj, bízunk benne nem
Lehetne semmit?

ELEKTRA.

Ah! semmit. Haboz bár
A' bűn 's erény közt, még is mindig hajlóbb
A' bűnre. Hogyha Aegysthus körül
Nem lesz,... talán,... majd akkoron... De aztán
Kell látni őt még. Én velem könyűz ő,
Igaz; de még is a' tiránnal él.
Tekintetét, míg vissza nem jövend
Aegysthus, szorgosan kerüld.

PYLADES.

'S hová
Ment el lakából a' kis lelkű?

ELEKTRA.

Az

Istentelen, ma űli Atrides'
Halála' napját.

ORESTES.

Oh düh!

ELEKTRA.

Isteninkből

Űz most csufot. Nem messze innen, a'
Mycéni úton Plútont kérleli
Tisztátlan áldozattal, 's becstelen
Ajánlatokkal: 's már nem késhetik
Soká. — De itt hosszan beszélgeténk mi.
Nem látva én majd vissza térek a'
Királyi lakba: ott, a' csarnokon
Kivül maradva várakozzatok til
Reá. Öcsémet rád bizom Pylades.
Öcsém, szeretsz-e engemet, ma látom
Azt meg: szerelmünk, 's meggyilkolt atyánk'
Emléke bírjon arra, hogy barátod'
Szavát fogadd meg, 's zablázd lángodat:
Mert még az olly rég óhajtott boszú
Erőtetéssel semmivé lehet.

HARMADIK FÖLVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

KLYTEMNESTRA, ELEKTRA.

KLYTEMNESTRA.

Ereszsz Elektra engemet; szobádba
Térj vissza: én majd Aegysthust megyek
Keresni...

ELEKTRA.

Már is kínoz, oh anyám!
Aegysthus' elmaradta? félsz te tán,
Hogy menykövével megsújtotta az
Ég őt az oltár' lábánál! Ne félj,
Ne; kedvez itt az ég a' vétkeseknek
Még most.

KLYTEMNESTRA.

Ne említsd Aegysthust...

ELEKTRA.

Igaz;

Őt csak nevezni is mocsok minden
Nyelvnek. Te vagy hát az, ki titkosan
A' szent vedernél én velem kevéssel
Előbb könyűkkel és ajánlatokkal
Áldozni kívánt?

KLYTEMNESTRA.

Szűnj meg; én megyek...

ELEKTRA.

Elébe annak, kit ten ajkaidból
Hallék ezerszer károd' eszközének
Mondatni?

KLYTEMNESTRA.

Úgy van: nem vagyok vele
Boldog: de az, nélküle sem vagyok.
Hagyj engem.

ELEKTRA.

Engedd, ... legalább...

KLYTEMNESTRA.

Mi kell

Még?

ELEKTRA.

Jaj nekem!... Ha ő mostan fiával
Előbb jön össze, mintsem Aegysthussal,
Mi lesz belőlünk? st.

MÁSODIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA.

Hasztalan kívánom
Megcsalni ennen szívemet....

HARMADIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA,

ORESTES és PYLADES (a' színfélen).

ORESTES.

Soha

Sem jő meg ő már, nem?

PYLADES.

Hová haladsz?

KLYTEMNESTRA.

Kedves szívemnek Aegysthus, csak úgy
Ne volna bár!...

ORESTES.

Aegysthus? oh szózat!

Kit látok? ő az: még ráismerek.

PYLADES.

Jer; mit csinálsz? vonúlj hátrább.

KLYTEMNESTRA.

Ki ötlík

Szemembe? Oh! ki vagy te?

PYLADES.

Ah! bocsásd meg

Merészletünket; ismeretlenek

Mi, tán fölötte messze járulunk:

Tulajdonítsd azt nem tudásunknak,

Nem másnak.

KLYTEMNESTRA.

És kik vagytok?

ORESTES.

Argolisban...

PYLADES.

Mi nem születünk...

ORESTES.

És nem Aegysthus'...

PYLADES.

Phocisnak úra küld bennünket a'
Királyhoz...

ORESTES.

Itt ha van király...

PYLADES.

Tehát,

Ha engeded, mi, őt keresve a'
Királyi lakba majd belebb megyünk.

KLYTEMNESTRA.

Argosba valljon milly ok hoz titeket?

ORESTES.

Nagy.

PYLADES.

A' királynak kell elmondanunk.

KLYTEMNESTRA.

Nekem hasonlón el fogjátok azt
Mondhatni: nincsen most Aegysthus a'
Királyi lakban.

PYLADES.

Úgy, de vissza térend...

ORESTES.

Reménylem.

KLYTEMNESTRA.

Addig is hagyd halljak én

Mindent.

ORESTES.

Elmondom én...

PYLADES.

Ha még is úgy

Parancsolod; de...

KLYTEMNESTRA.

Aegysthus' királyi

Hatalma meg van osztva én velem.

ORESTES.

'S mindenki tudja, hogy méltó vagy ő
Hozzá.

PYLADES.

Az újság nem leendne olly

Kedves neked, mint Aegysthusnak.

KLYTEMNESTRA.

És

Minő?...
.

ORESTES.

Mit mondasz? mint hallhatna a?

Férj hírt örömmel, melly nem volna a'
Nőnek hasonlóan kedves?

PYLADES.

Jól tudod,
Hatalmas úrunk azt parancsolá,
Hogy csak magának Aegysthusnak adjuk
Tudtára.

ORESTES.

Ő, és Aegysthus, csak egy
Lélek két testben.

KLYTEMNESTRA.

És mért tartatok
Függőben ekként? Már most szóljatok.

PYLADES.

Fölötte kínos lesz neked hírünk;
'S az ég ne adja, hogy mi...

ORESTES.

Oh, nagyon
Csalatkozol te; bátorságot ad
'S teljes nyugalmat újságunk neki.

KLYTEMNESTRA.

Már illenék, hogy véget vessetek...

ORESTES.

Királyné, holt hírét hozzuk...

KLYTEMNESTRA.

Kinek?

PYLADES.

Hallgass.

KLYTEMNESTRA.

Kinek? Beszélj.

ORESTES.

... Orestesnek.

KLYTEMNESTRA.

Mit hallok? Oh! az én fiamnak?... Ah
Ég!...

ORESTES.

A' megölt Agamemnon' fiának.

KLYTEMNESTRA.

Mit mondasz?

PYLADES.

Azt, hogy életét Orestes
Gyilkos kar által nem veszté el.

ORESTES.

A'

Megölt' fiának...

PYLADES.

Őrült, hitszegő,

Hited' te ekként tartod meg nekem?

KLYTEMNESTRA.

Ah, én szegény! hát nincs többé egyetlen
Fiam,...

ORESTES.

De, tán nem volt Aegysthusodnak
Ő leghalálosb ellensége?

KLYTEMNESTRA.

Ah

Te vad! kegyetlen! elhunytát egyetlen
Fiának, ekként közlöd egy anyával?

PYLADES.

Ő még fölötte ifjú, 's udvarokban
Járatlan (engedd meg, kérlek, hibáját),
Hogy teljesítse kívánságodat,
Elárulá enyémet szertelen
Buzgólkodással a' vigyázatlan;
E' hirt utóbb, és akkor kelle csak
Hallnod, midőn majd Aegysthus körül
Valál, 's csupán az ő ajkából; 's én
Így gondolám. De hogyha ő...

ORESTES.

Talán

Hibáztam én; de, meghalván fiad,
Férjeddél immost bátran....

KLYTEMNESTRA.

Ah! ne szólj.

Előbb valék én Orestesnek anyja.

ORESTES.

Talán Thyestes' szültje, asszonyom,
Neked kevésbé kedves mint Orestes?

PYLADES.

Már mit beszélsz? mit téssz? időtlen és
Hiú szavakkal mint bátorlodol

Könyét kinosbbá tenni egy szülőnek?
Hagyd őt; jer; enyhet fájdalmának a'
Sirás 's idő fog csak....

ORESTES.

Rajt' Aegysthus

Könnyíteni foghat.

PYLADES.

Jer: menjünk szeme

Elől, fölötte meggyülölteténk

Vele magunkat.

KLYTEMNESTRÁ.

Minthogy már sebet

Vágtál szivembe, azt nagyítani, oh

Kegyetlen, örvendj: mondd el most mikép,

Hol, és mikor húnyt el fiam? — Orestes,

Kedvelt Orestes, tudni vágyok én

Mindent felőled; 's többé hallni sem

Kivánok másról, mint rólad.

ORESTES.

Tehát

Nagyon szeretted még őt?

KLYTEMNESTRÁ.

Nincs neked

Anyád, oh ifjú?

ORESTES.

...Én nekem?... Vala.

PYLADES.

Egek! Királyné, a' halál' adóját
Fizetve húnyt el szültöd: életét...

ORESTES.

Nem vette gyáva ellensége el;
Ismételt, szörnyü árulások által
Nem, nem veszett el...

PYLADES.

'S tudnod ezt elég.
Anyának ennél többet mondani
Ki bírna?

ORESTES.

'S hogyha még is egy szülő
Akarja hallni...

PYLADES.

Engedd, ah! hogy a'
Királynak adjuk csak tudtára a'
Bús hírt egészen.

ORESTES.

Kedvét fogja lelni
Aegysthus abban.

PYLADES.

Többet mondottunk
Mint kelle; menjünk. Tiltja szánatunk
Még most parancsod' teljesíteni. — Engem

Kövess te: szükség, szükség végre, hogy
Szómat fogadd meg.

NEGYPEDIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA.

Oh boldogtalan

Fiam!... bűnökkel megterhelt anyának
Ártatlan szültje!... Orestes, Orestes...
Ah! már nem élsz te! Általam honodból
Száműzve halsz meg? Elhagyott, beteg,
Ki tudja, élted millyen véget ért!...
'S melletted a' köny' végső percziben
Nem volt azokból senki, kik szerettek;
Sem tisztelettel nem temettetél el....
Oh végzet! a' nagy Atrides' fia
Bolyongva, ismeretlen, fosztva minden
Segéd - kezéktől... Nem mosá anya,
Sem néne meghűlt testedet könyével!....
Kedves fiam, nem tette meg kezem
Utolsó tisztjét, hogy megtört szemed'
Bezárta volna. — Mit mondok? 's kezem
Tán érdemes volt arra? azt te, minthogy
Atyád' véréből füstölt még, 's bekent volt,
Örökké 's méltán lökted volna vissza
Arczodról. Oh te, jobb anyára méltó!... —
De, mert megöltem nemződet, neked

Mostan kevésbbé volnék én anyád! ah!
 A' természet nem vesztí el soha
 Jogát... 'S ha még is zsenge éveidben
 El nem ragadta volna éltedet
 A' végzet, mint azt a' hiú Pythia
 Jóslá, anyádba mártád gyilkodat?...
 'S azt tenned illet: megjavíthatatlan
 Hibát minő más kéz büntethetett meg
 Inkább? Ah! élj Orestes; jöjj; Argosba
 Térj vissza, töltsd be a' jóslat' szavát; nem
 Anyát, hanem bünös némbert, ki e'
 Nevet bitorlá, fogsz megölni bennem:
 Jer... ah! jer... Ah! te többé már nem élsz...

ÖTÖDIK JELENÉS.

AEGYSTHUS, KLYTEMNESTRA.

AEGYSTHUS.

Mi baj? miért sírsz? honnan új oka?...

KLYTEMNESTRA.

Sírásra, úgy van, örvendhetsz, örök
 Sirásra mostan új okom vagyon;
 Szűnj meg remegni és rettegni már most.
 Beteltek, ah, be! végre vágyaid;
 Meg, végre meghalt rettentő, kegyetlen
 'S vad ellened, ki még is sohasem

Ártott neked; meghalt. Az én egyetlen
Fiam nem él már.

AEGYSTHUS.

Mit beszélsz? Oroszias
Meghalt? te hozzád honnan jött e' hír?
Ki által?... én azt nem hiszem neked.

KLYTEMNESTRA.

Te nem hiszed, nem? tán mert olly sok ízben
Bűnös vasadnak elkerülte élet?
Hahogy könnyűnek nem hiszed, hiendni
Fogod dühömnek. Már is a' szülői
Kebelben ébred a' belőle soha
Ki nem enyészett érzet; teljesen,
Igen, fölébred teljesen.

AEGYSTHUS.

Tehát

Egyéb tanúd nincs, mellyből én?...

KLYTEMNESTRA.

Lesz annyi,
Mennyit kegyetlen szűd kívánhat. A'
Szörnyű esetről meg fogsz hallani
Minden körülményt részenként; 's ha hallod,
Thyesti kéjjel fog repesni lelked.
Argosban embert látandasz, ki vad
Vágyod' betölti.

AEGYSTHUS.

A' nélkül, hogy én
Tudnám, vidéki jött Argosba? nem
Én voltam első, a' kivel beszélt?

KLYTEMNESTRA.

Tán fájlalod, hogy a' kinos vasat
Mellembé nem te mártottad be első?
Az illy kegyes tett, féged illetett,
Igaz; tudatni illyen kedves újat
Egy nő- 's anyával Aegysthusnak illett,
Nem másnak.

AEGYSTHUS.

Asszony, oh milly új harag
Ez benned? Ollyan kedves most szivednek
Elhúnyt fiad, kiről míg élt alig
Emlékezel már?

KLYTEMNESTRA.

Mit beszélsz? soha
Sem szüntem én meg anyja lenni, soha,
Orestesemnek; 's hogyha elnyomám
Ollykor szerelmem', arra engemet
Anyai szerelmem készíté. Hogy szivemnek
Fiam kevésbbé kedves, azt neked
Csupán az okból mondtam, hogy kevésbbé
Legyen kitéve titkon szőtt cselidnek.

Most, minthogy élni szűnt; nem tettetem
Többé magam'; 's tudd meg; hogy kedvesebb
Volt ő, 's örökre sokkal kedvesebb
Leend Orestes, mint te vagy, nekem.

AEGYSTHUS.

Csekély, mit említsz. Kedvesebb valék én
Neked hirednél: így tehát...

KLYTEMNESTRA.

Körűled

Ki él, híreről nem kell szólani.
Hirem, nyugalmam, férjem és egyetlen
Kedves fiam, ha életét kiveszszük,
Mind, mind neked volt adva általam.
Te, vad negéddel országot keresve,
Te szörnyű bosszu - állástól vezetve,
Duló karodnak még mig más maradt,
Mindent, mit adtam semminek vevél.
Ki láta ilyen kétszinű kebelt,
És illy kegyetlent egyszersmind? Azon
Bűnös szerelmed, mellyet olly rosztól
Szinlél te, 's mellynek én káromra hittem,
Gátot talált tán, gátot? szólj, picziny
Orestesemben? És te, még alig
Halt meg Atrides, már is hangosan
Kérted fiamnak vérét. A' királyi
Lakot szugonként dűhösen kutattad:

A' melly aczéllal atyját nem meréd
 Megölni, akkor ő rá fented azt;
 Vitéz valál te egy fegyvertelen
 Fiacska ellen. Megmentette őt
 A' sors dühödtől: az nap teljesen
 Megismerélek; oh, de már igen
 Későn. Szegény fiam! 'S hát éltedet
 Attól, ki nemzödet megölte, mit
 Használt megóni? külföldön kora
 Halált találtál.... Ah, gonosz bitorló
 Aegysthus! Őt te gyilkoltad meg... Ah!
 Kérlek, bocsáss meg Aegysthus;... szülő
 Valék;... 's jelenleg nem vagyok....

AEGYSTHUS.

Szabad

Lehet fohászkod - 's kurholásaidnak
 Az út miattam, csak hogy el legyen
 Fiad temetve. Most szólj: e' jövények
 Kivel beszéltek? kik? hol szálltanak ki
 Partinkra? és ki által küldetének?
 Hol van lakásuk? fejdelem küldé-e
 Őket követként? minden más előtt
 Nem kérdezék ők Aegysthust Argosban?

KLYTEMNESTRA.

Téged keresnek: őket Strophius
 Küldötte: sorsom, a' kaján, előmbe

Vezette őket; 's ellenükre is,
 Tőlök kivántam mindent hallani.
 Királylakodban áll a' két, egymástól
 Elmére nézve olly különböző
 Követ. Kegyetlen újságát egyik
 Keggyel 's vigyázva óhajtá előttem
 Titkolni; társa, hirtelenkedő,
 Hőteljes és vad, úgy tetszék kinomban
 Gyönyörködött: ez, nem kisebb örömmel
 Beszéli majd el a' siralmas es'tet,
 Mint milly örömmel hallgatandod azt.

AEGYSTHUS.

De, mért tudatja Strophius velem
 E' hírt kiváltkép? minden tudja, hogy
 Alattvalója volt ő Atridesnek.
 Nem eszközölte önnön Strophius
 Fiad' szökését? 's nem fogadta őt be
 Sajat lakába?

KLYTEMNESTRA.

Úgy van, egykoron;
 De már sok évtől fogva elhagyá
 Orestes azt; és nem hallánk utóbb
 Semmit felőle.

AEGYSTHUS.

Híre volt; de a'
 Valót, ki tudja? annyi bizonyos,

Hogy gyermekévi óta válhatatlan
 Társat, barátot, védet 's őrt talált
 Ő Strophius' fiában, Pyladesben;
 Kit gyűlölök. De, szóval: ellenem
 Volt Strophius nekem mindig; hogyan
 Változhatott meg?...

KLYTEMNESTRA.

Most, midőn királylány
 Lettél, magadról nem tudod, mi a'
 Királyok' szíve? — Oh kegyetlen! örvendsz
 Talán azon, hogy a' mi olly igen
 Fájós szivemnek, azt saját szavammal
 Erősitem meg? Menj, hallj végre róla
 A' mennyi vágyodat betöltse; menj;
 Engem ne únszolj. — Hitte Strophius:
 Orestes egykor hasznos eszköze
 Lesz tervinek; mi okból tőled őt
 Megóttá; aztán ápolá 's királyi
 Módon szerette: majd elűzte, hogy
 Haszontalan, vagy tán kárára lőn;
 'S azért sietve közli most veled
 Halála' hírét minden más előtt. —
 Te engem egykor épen így szerettél,
 Előbb, mig meg nem öltem férjemet,
 'S kezedbe adtam országát; utóbb
 Imígy gyűlöltél, 's most ekkép utálsz.

Szerelm, erény és hűség 's tisztelet,
Mint a' körülmény hozza, bennetek
Változnak,

AEGYSTHUS.

Arra, hogy reád hagyám
Az Atridák vagy a' Thyestesek
Közt a' választást, jól emlékezel:
Magad választál. Mért akarsz tehát
Véget nem érő jajszavakkal így
Büntetni engem választásodért?
Igen, szeretlek, érdemed szerint,

KLYTEMNESTRA.

— Aegysthus, én már szertelen jajomnak
Véget vetek. Vess meg bár engemet,
Ha tenni képes vagy; de azt nekem
Ne merd szemembe mondani soha.
Hahogy szerelmem olly nagy bűnre bírt,
Vedd fontolóra, egy kétség' esett
Asszonyt mi tette bírhat megvetett
Szerelm, búja, lelki furdalása
'S haragja.

HATODIK JELENÉS.

AEGYSTHUS.

Halljuk a' jövényeket:
Nem érdekel más semmi engemet.

NEGYESEDIK FŐLVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

ORESTES, PYLADES.

PYLADES.

Ím célra értünk: vissza térni most
Már nincs időnk, nincs: bennünket maga
Elébe kíván Aegysthus, tudod;
Itt kell bevárnunk őt parancsaként:
'S e' helyre, hogyha módját tetteidnek
Nem másítod meg, nem boszúra jöttünk,
Hanem halálra. Mást nem mondok. Őrjöngj
Kedvedre; én szint' olly készen jövök
Gyilkolni, mint meghalni.

ORESTES.

Ah, szegény

Fejem! Tudom, hogy érdemes vagyok
E' kurholásra: szerfölött szeretsz
Te engemet; nem érdemlettelek meg
Eddig; bocsáss meg, kérlek. Aegysthus
Előtt határ közt tartom lángomat,
És ez, reményem, könnyebb lesz nekem,
Mintsem hevemnek zablát vetni az
Előtt, kinek még úgy tetszék piroslott
A' vér ruháján, arczán 's két kezén.

♦♦

Sokkal helyesben titkolandom el
 Ellenfelemnek gyűlölségemet,
 Mellyet iránta szűmben hordozok,
 Mint nem valék azt képes eszközölni
 Szánat - 's haragból egygyé olvadt
 Irtózatommal, mellyel eltelém
 Egy olly anyának láttán.

PYLADES.

Ő elébe

Ki kényszerített? én nem.

ORESTES.

Nem tudom

Minő, erőmet fölmuló indulat.
 'S hinnéd? elébb a' gondolat kele
 Bennem, hogy őt meggyilkolom; 's legott
 Új vágy hatott meg átkarolni őt:
 'S így váltva egymást mindkettő utóbb. —
 Oh látvány! oh olly szörnyü mint ki nem
 Fejezhető helyezettetés!....

PYLADES.

Hallgass.

Ím, jó Aegysthus.

ORESTES.

Mit látok? 's vele

Jó még anyám is?...

PYLADES.

Ölj meg, vagy ne szólj.

MÁSODIK JELENÉS.

AEGYSTHUS, KLYTEMNESTRA,
ORESTES, PYLADES, KATONÁK.

AEGYSTHUS.

Jer nőm, jer; a' mit én még nem hiszek
Egészen, azt te könnyen hallhatod.

KLYTEMNESTRA.

Kegyetlen, engem erre kényszerítesz?

AEGYSTHUS.

Halljuk. — Jövények, Phocisnak királya
Igaz követként küld hozzám titeket?

PYLADES.

Igen.

AEGYSTHUS.

Való hírt hoztatok ti?

PYLADES.

Úram,

Minket király küld; és szónkat királyhoz
Intézzük: itten valljon mint lehetne
Hely csalfa hírnek?

AEGYSTHUS.

Még is Strophius

Baráti érzést eddig nem mutatott
Irántam.

PYLADES.

Első ez legyen. Hogy ő
 Hajdanta másként érzett, nem fogom
 Tagadni, arra a' boldogtalan
 Orestes' sorsa bírta őt; de hogy ha
 Lakába egykor fölfogadta is,
 Fegyvert 's segédet tőle megtagadt
 Örökre; 's haddal tégedet miatta
 Nem támadott meg Strophius soha.

AEGYSTHUS.

Azt tenni nyilván, ő tán nem meré.
 De engem ezzel nem nyugtatsz te meg.
 Szólj, hol veszett el ő?

ORESTES.

Ő?

PYLADES.

Créta' földje

Adott porának sírt.

AEGYSTHUS.

'S mint tudta meg
 Előbb halálát nálam Strophius?

PYLADES.

Megvitte tüstént Pylades, ki a'
 Szilárd esetnek szemtanúja volt,
 Atyjának e' hírt.

AEGYSTHUS.

'S itt mi szülte kora
Vesztét?

PYLADES.

Fölötte merész ifju -lángja.
Az ős szokás Cretában minden öt
Éven megújít harczjátékokat
Zeusnek, és szent áldozmányokat.
Dicsvágy az ifjut és természetes
Kéj vonzta annak környékére: őt
A' válhatatlan bajtárs, Pylades,
Követte. A' hír' hő kívánata
A' gyors futóknak díjbabérait
Elnyerni, a' tág bajpiaczra készíté:
'S midőn eszében nem forgott egyéb
A' győzelemnél, győzelem helyett
Éltét hagyá ott.

AEGYSTHUS.

De hogyan? Beszéld el.

PYLADES.

Szilaj fölötte és vigyázatlan,
Dörgő szavakkal gyűjtja méneit,
A' még eléggé nem szelídeket,
Majd vérrel ázott korbácsával úgy
Csapdossa őket; hogy túl a' kitűzött
Czélon ragadják: annyival tüzesbek,

Mennél sebesbek. Már nem érzik a'
 Zablát, nem értik a' szót, mellyel őket
 Leccsendesíteni hasztalan törekszik.
 Szikrázik orruk; bongyolt fürtjeik
 Széllel lobognak a' légben; 's sűrű
 Ködébe rejtve a' baj-pornak, a'
 Milly tágas a' kör, villámgyorsasággal
 Száguhdnak abban. Rettegést, irtózást,
 Szörnyű zavart és vést hirdet tekert
 Kanyarban a' szekér, mindenfelé:
 Mig majd a' márvány - oszlophoz csapódván
 Szörnyű robajjal irró tengelye,
 Kidől belőle Orestes hanyatt....

KLYTEMNESTRA.

Ne többet, ah! ne; hallgass: szódra egy
 Szülő figyelmez.

PYLADES.

Úgy vagyon; bocsáss meg. —
 Nem szólok arról, mint festé pirosra
 Vérével a' tért, rettentőn vonatva....
 Mellette termett Pylades;... hiába;...
 Barátja karján szűnt meg élni.

KLYTEMNESTRA.

Oh

Kinos halál!...

PYLADES.

Sírt Crétában halálán
Mindenki; annyi szépség és olly nagy
Kegy és merészség volt az ifjuban...

KLYTEMNESTRA.

'S ki nem siratja őt, ezen gonoszt
Kivéve?... Kedvelt gyermekem (szegény
Én!), látni téged nem foglak soha
Többé?... De íme látom mint sietsz
Által haladni Styxnek habjain,
Atyádnak árnyát átölelni; és
Komor szemekkel mint tekintetek
Mindketten én rám, és miként gyuladtok
Szörnyű haragra.... Én, ah! én vagyok
Ki éltetektől megfosztottalak....
Ah becstelen nő! Oh vétkes szülő! —
Aegysthus inmost vágyaid betelvék?

AEGYSTHUS.

— Igaz, valónak látszik, mit beszélsz;
Tisztán kitűnjön nem sokára a'
Való. Azonban tartózkodjatok
Királylakomban; 's távozástok előtt
Illő jutalmat fogtok kapni.

PYLADES.

Ott

Fogunk maradni, míg parancsolod. —
Jer.

O R E S T E S.

Menjünk, menjünk; nem vagyok tovább
Hallgatni képes.

K L Y T E M N E S T R A.

Oh maradj te, ki
A' kínos es'tet látszatós öröm
Nélkül beszéled; kérlek! 's add okát:
Mért nem hozád el a' boldogtalan
Anyának, kisdéd sírvederbe zárva,
Kedvelt fiának meghűlt hamvait?
E' gyászos, 's még is kedvesen veendő
Ajándok inkább mint engem, nem illet
Senkit.

P Y L A D E S.

Pylades égeté meg az
Elszenderültnek testét; a' halotti
Tisztelkedéstől minden más ki volt
Rekesztve; hamvát önnön szedte össze,
Ő öntöze azt könnyel: 's bírja, mint
Nemes, valódi, szent, erős barátság'
(Mellyhez hasonlót nem mutathat a'
Világ) utolsó, gyászos zálogát;
'S ki lesz, ki tőle elragadja azt?

A E G Y S T H U S.

'S ki lesz, ki tőle kérje azt? Legyen
Azé: egy olyan bajtárs többet is

Érdemle. Rajta nagy csodám, hogy ő,
Éltét megúnva, nagylelkűleg a'
Megboldogulttal meg nem égeté
Önnön magát is; és hogy nem rekeszti
Egy sír, egyetlen egy sír hamvait
Az illy kijegyzett párnak.

O R E S T E S.

Oh düh! És
Hallgatva kell még túrnöm?

P Y L A D E S.

Pylades,
Igaz, bujában nem halt meg; de tán
Szerelme aggott atyjához, tulajdon
Daczára tartá fön továbbra még
Éltét. Gyakorta hősebb tett az élni,
Mint halni készség.

A E G Y S T H U S.

Szinte úgy gyűlöl
Engem Pylades, mint miként gyűlölt
Orestes.

P Y L A D E S.

Atyja küldé minket: ő
Argossal újra teljes frígyet óhajt
Most kötni.

A E G Y S T H U S.

Úgy de, atyja Pyladesnek:
Miként tulajdon gyermekét, magához

Vevé Orestest; ő mentette meg
Dühömtől, és ő védte azt.

PYLADES.

Orestes'

Halála dühöd' még nem oltja el!

KLYTEMNESTRA.

'S mi volt Orestes' bűne?

ORESTES.

Hogy fia

Volt Atridesnek.

AEGYSTHUS.

Mit bátorkodol?...!

PYLADES.

Uram,... hová nem szárnyal híre az
Igaznak? Azt jól tudja a' Görögföld,
Hogy ellenséged volt Atrída; 's tudja
Hogy életednek cselte szőtt; hogy neked
Üldözni kellett gyermekét...

ORESTES.

És tudja,

Hogy árulással próbálád ezer
'S ezernyi ízben éltét oltani
Csufos halállal; 's tudja, hogy te csak
Láttára is remegtél volna...

AEGYSTHUS.

Oh!

Miket beszélsz te? szólj, ki vagy?

ORESTES.

Az vagyok...

PYLADES.

Ő... Ah! haragra, Aegysthus, ne gyúlj;
Ő... Ő...

ÆGYSTHUS.

Ki?

ORESTES.

Ollyan...

PYLADES.

Strophius' fia

Ő, Pylades: más semmi sem vezérli
Argosba őt, mint vágya, látni a'
Helyet, hol első napsugár köszönté
Orestesét. Siratni jó barátját
Anyjával. A' király megengedé,
Hogy ismeretlen engemet kövessen;
Minden királyi fényt mellőzve, köz
Hajóra szállott, hogy gyanús ne lenne
Előtted; atyja gondját rám bizá:
Hallván Orestest említetni, nem
Hallgathatott ő: ím, ekként van a'
Dolog. Bűnösnek őt tapasztalatlan
Beszédje végett, ah! ne hidd, ne; és
Ne véld, hogy őt más ok hozá ide.

KLYTEMNESTRA,

Egek! Pylades ez? Jer, ah! 's beszéld el
Te új fiam;... hogy még is tudjam én...

AEGYSTHUS.

Hiú beszéded, asszonyom. — Ki lesz
Bár ő, hasonló érzést nem szokásom
Eltűrni... Oh de, mit kell sejtennem?
Düh- és haragtól lángoló szemed'
Te rám meresztet? és azt kétesen
Sütöd le földre? Strophius titeket
Hozzám követként nem küld. Árulók
Vagytok ti, 's költött hírt hozók. Katonák,
Bilinesre tüstént...

PYLADES.

Ah! hallgass meg... Arra
Birhatna hát téged hiú gyanú,
Hogy eltapodd a' nemzetek' jogát?

AEGYSTHUS.

Gyanú? Kinyomvák arczotokra a'
Félel'm 's hazugság.

ORESTES.

Szűdbe vésvé a'
Kinozva gyötrő félelem.

KLYTEMNESTRA

Talán

Hazug lehetne a' hír?... szóljatok!

PYLADES.

Ah! bár...

ORESTES.

Remegsz te már, remegsz, hogy ismét
Életre támad, új anyám, fiad?

AEGYSTHUS.

Oh, milly beszéd! E' szók alatt valamelly
Szilaj titok lesz rejtve. És elébb
Mint meglakolnál érttük....

PYLADES.

Oh, egek!

Figyelj szavamra, kérlek!

AEGYSTHUS.

A' valót

Majd megtudandom. Addig is kemény
Tömlöczbe őket hurczoljátok el....
Nincs benne kétség; e' latrok Orestes'
Szolgái. — Gyötrő kínok várjanak
Reájok: ennen hallgatom ki őket;
Ennen kívánom tudni tervüket.
Távozzatok most. Nem sokára meg
Fogom bizonynyal tudni, él-e vagy
Meghalt Orestes?

HARMADIK JELENÉS.

ELEKTRA, KLYTEMNESTRA,

AEGYSTHUS.

ELEKTRA.

Orestest halálra?

Oh istenek! mit látok! Oh anyám,
 Fiad' halálra engeded vitetni?

KLYTEMNESTRA.

Fiam?...

AEGYSTHUS.

Orestes? Argosban? hatalmam
 Alatt? azok között? Orestes? Oh kéj!
 Örök...

KLYTEMNESTRA.

Fiam!

ELEKTRA.

Jaj! mit szólottam én?

AEGYSTHUS.

Szaladjatok; hagyd térjenek legitt
 Előmbé vissza; menjete, hamar,
 Repüljete. Oh öröm!

ELEKTRA.

Én valék

Elárulója! én magam!

KLYTEMNESTRA.

Fiam! —

Hahogy kegyetlen, engemet fiamnál
Előbb nem ölsz meg, reszkess...

AEGYSTHUS.

Hitszegő

Asszony, halálos ellenségemet
Argosba, ennen fejdelemlakomba
Behozni, rejtni?...

ELEKTRA.

Mint te, e' felől

Ő szinte semmit sem tudott: csupán
Én csaltalak meg.

AEGYSTHUS.

'S mindkettőtöket

Fog érni majd a' büntetés.

KLYTEMNESTRA.

Ne, ah!

Csak engem ölj meg, engemet csupán;
De gyermekimnek....

AEGYSTHUS.

Atrides' gonosz

Fájának?... ah! nem, nem fér meg szívem
Örömmel áradt keblemben. Ma egy
Csapással oltom el mindnyájuk' életét...
De vissza térni látom már is ím
Az árulókat. Oh szerencse - nap!

NEGYEDIK JELENÉS.

ORESTES, PYLADES, békókban.

AEGYSTHUS, KLYTEMNESTRA, ELEKTRA.

Katonák.

AEGYSTHUS.

Mindent tudok már; csak, közületek
Orestes mellyik, mondjátok meg...

PYLADES.

Én

Vagyok.

ORESTES,

Hazugság: én vagyok Orestes.

KLYTEMNESTRA.

Mellic szülöttem köztetek? szóljatok:
Én védem őt.

AEGYSTHUS.

Te szólj, Elektra, és
Ne merj hazudni; köztök mellic az
Öcséd?

ELEKTRA.

Ez ő (Pyldes felé szaladván) ez; fájdalom!

PYLADES.

Úgy van, én...

ORESTES.

Ne hidd.

PÝLADES.

Elég. Ha már föl van magas
Tervünk fedezve, dűhømmel ne merjen
Pompázni már most senki.

ORESTES.

Nézd Aegysthus,
Hahogy merészled, a' szememben égő
Dühöt; nézd, és mondd, hogy nem én vagyok
Atrída' szültje? hidd a' rettegésnek,
Mellyet csupán szóm önt félénk szivedbe.

AEGYSTHUS.

A' gyáva és az áruló, te vagy;
Én oltom el majd éltedet.

KLYTEMNESTRA.

Vagy az

Aczélt tartóztasd, Aegysthus, vagy én
Belém merítsd azt: nem jutsz más úton
Hozzájok. Állj meg... Oh egek! fedezd föl
Nekem személyed' oh Orestes. Ah!
Igen; te vagy.

ORESTES.

Menj; máshová vigyed

Yérben förösztött karjaid'. — Ha meg kell
Halnunk, Orestes mindkettőnk; 's közülünk
Egy sem fiad, ha anyját kell ölelni
Te benned.

KLYTEMNESTRA.

Oh milly szűduló szavak!
'S még is magamtól nem bocsátlak el.

AEGYSTHUS.

Ím milly jutalmat érdemel botor
Szerelmed. — Én rád, Orestes, fiúi
Érzéseidről ismerék. Beszéded
Illő te hozzád, 's becsstelen fajodhoz.

PYLADES.

Magát fiának férjölő anyától
Nevezni hallni, és hallgatni, az,
Ki nem születettje, valljon képes-e?

ORESTES.

Hallgass...

ELEKTRA.

Aegysthus, nem tapasztalod most?
Az ott Pylades; 's kész hazudni, hogy
Barátja' éltét megmenthesse...

AEGYSTHUS.

Mentni

Barátja' éltét? 'S ment közületek
Mellyik lesz?

ORESTES.

Ah! ha karjaim nehéz
Békóba zárva nem volnának, eddig
Nyilván tanúját láttad volna annak,

Ha én vagyok-e Orestes; de minthogy
Többé kezemmel nem tépdelhetem ki
Szűdet belőled, vedd ezen jelét
Lényemnek.

PYLADES.

Ah! rejtsd, rejtsd el a' vasat.

Oh ég!

O RESTES.

Aegysthus, látod gyilkomat,
Mellyet magamnál rejtve hordozék,
Hogy élted' oltsam? 'S rá ismersz te is,
Oh asszony! E' vas az, melyet te egykor
Atyám' szívébe vétkes, reszkető
Kézze verél be.

KLYTEMNESTRA.

Atrides' szava,
Haragja, tette ez. Te vagy fiam.
'S ha nem tűröd, hogy átkaroljalak,
A' tört szivembe üsd be ten magad;
Atyádat ekként legjobban fogod
Boszúlni. Úgy sem fog tőled soha
Mig élek engem senkinek hatalma
Elvonni. Téged mentve, vagy kezéd
Által kívánok halni. Oh fiam!...
Anyád vagyok még: és szeretlek... Ah,
Jer karjaim közé!...

AEGYSTHUS.

Menj. Mit csinálsz?...!

Egy anyja-gyilkos gyermeknek?... Kezéből
A' gyilkot, örök,...

ORESTES.

Gyilkomat neked,
Anyámnak aztán híni kit fogok,
Átengedem: vedd azt; ím itt vagyok:
Forgatni érted; üsd azt Aegysthus'
Szivébe. Engedd, hagyd haljak meg én;
Nem bánom éltem' csak hogy meg legyen
Atyám boszúlva; nem kívánom én
Anyai szerelmed' semmi más jelét:
Mit késel? öld meg őt legitt. De, oh!
Mit látok? íme reszketsz? elhalványulsz?
Könyűzsz? kezedből a' gyilkok kihull?
Kedves szivednek Aegysthus? kedves;
'S Orestes' anyja vagy te? Oh dühöm!
Menj, hogy ne lásson tégedet soha
Többé szemem.

KLYTEMNESTRA.

Jaj!... érzem... meghalok...

AEGYSTHUS.

Ez a' vas, ez ('s csak engem illet) az,
fölvévén a' Klytemnestra' lábaihoz esett gyilkot.
Melly atyja' éltét elvévé, 's fiát

Meg fogja ölni. Azt jól ismerem;
 Bemocskosítám már más vérrel is;
 'S nejemnek ennen adtam át. — De tán
 Ifjú vitéz, még nem tudod te, nem,
 Az e' gyilokkal tett halálokat
 Teljes sorukban? Atreus', becstelen
 Atyádnak apja verte azt öcsém',
 Thyestes', ennen öcscse' szültjeinek
 Szivükbe. Semmi sem jutott nekem
 Atyám' javából e' gyilkon kívül:
 Minden reményem benne volt helyezve,
 És nem reményltem hasztalan. Mi még
 Fölülmaradt e' gyűlölt nemzetségből,
 Mind az kezem közt van végtére, mind. —
 Rád ismerék a' vágynál fogva, melly
 Véred' kiontni bennem támadott. —
 De valljon, ama' szörnyű vacsorával,
 Mellyet kegyetlen nagy-apád atyánnak
 Szerkeszte egykor, milly halál leend
 Képes fölélni?...

KLYTEMNESTRA.

Gyermeke'm' halálra?
 Te halsz meg első.

AEGYSTHUS.

Ismerlek: remegj még
 Magad miatt is, asszony hogyha már most...
 Távozni nem fogsz mellőlem.

KLYTEMNESTRA.

Hiába.

AEGYSTHUS.

Reszkess.

ELEKTRA.

Ah! oltsd el bennem szomjadat,
 Aegysthus: én is Atrides' leánya
 Vagyok, az én is. Nézzed lábaidhoz...

ORESTES.

Elektra, mit téssz?

PYLADES.

Én szövém a' tervet;
 Atyát boszúlni, mint nekik, nekem
 Nem kelle; 's íme még is eljövék,
 Téged megölni eljövék: reám
 Bátran kiönthet'd mérgeidet. Veszélyed
 Nélkül Orestest meg nem ölheted
 Argos' körében...

AEGYSTHUS.

Orestes, Pylades,
 Elektra, mind, mind meghaltok; 's te is
 Asszony, ha dühöd' mérsékelni nem
 Fogod.

ORESTES.

Csak engem, engem ölj te meg.
 Mi hasznod abban, hogy fegyvertelen
 Szűzet halálra hirczoltatsz? Pylades,

Hatalmas úrnak szültje; értte nagy
 Veszély jöhetne fődre: engemet,
 Csak engem ölj meg. — Oh te, en magam'
 Jobb része, értted érezhet csupán
 Bút lelke: ennen szertelen hevem
 Ől meg jelenleg téged: oh egek!
 Más semmi sem fáj én nekem. De még is
 Ezt látni, hallni, 's dühömet határ
 Közt tartni, nem, nem voltam képes... Olly
 Sokat tevék te megmentésemért;
 És én megöllek!

AEGYSTHUS.

Oh öröm! nagyobb
 Kín a' halálnál várhat még reád?
 Előtte essék el tehát Elektra,
 Aztán Pylades; 's végre hulljon ő.

KLYTEMNESTRA.

Istentelen te...

ELEKTRA.

Oh anyám! imígy
 Engedsz megölni minket?

PYLADES.

Orestes!

ORESTES.

Oh ég!... Könyűzők? Oh! igen; könyűzők
 Miattad. — Asszony, melly merész valál

A' bünre egykor, most olly gyáva vagy
Bünöd' lemosni?

KLYTEMNESTRA.

Csak fertőztetett
Kézből kiválni volna most erőm; oh
Fiam!...

ÆGYSTHUS.

Hitetlen; nem még el kezemből. —
De már megúntam csevegésteget:
Szűnjön beszédtek. Mért késik tovább
Hurczoltatásuk a' halálra? El. —
Dimantes, élted zálog vesztükért.

ÖTÖDIK JELENÉS.

ÆGYSTHUS, KLYTEMNESTRA.

ÆGYSTHUS.

Asszony, velem jer, jer. — Lett végre, bár
Későn, Thyestes, lett teljes boszúnk.

ÖTÖDIK FÖLVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

AEGYSTHUS, Katonák.

AEGYSTHUS.

Oh várat ellen történt árulás!
Oh düh! kioldva láncziból Orestes?
Meglátjuk immost.

MÁSODIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA, AEGYSTHUS.

KLYTEMNESTRA.

Ah! térj vissza.

AEGYSTHUS.

Ah

Istentelen! hát lármát ütsz te is?

KLYTEMNESTRA.

Téged kívánlak óni: ah! figyelj
Szavamra; többé nem vagyok...

AEGYSTHUS.

Hitetlen...

**

KLYTEMNESTRA.

Megállj.

AEGYSTHUS.

Hitetlen, tán elevenen
 Igérted adni férjedet kezébe
 Azon gonosznak?

KLYTEMNESTRA.

Tőle éltedet
 Megóni, eskszem, veszni kellne bár
 Ennen magamnak. Ah! maradj itt; biztos
 Helyen rejtezz el; addig is dühöt
 Én gátolom.

AEGYSTHUS.

Jobb gátot vessen a'
 Fegyver dühének. Most menj; engemet
 Fresszsz. Futok...

KLYTEMNESTRA.

Jaj! merre?

AEGYSTHUS.

Őt megölni.

KLYTEMNESTRA.

Halálra futsz te. Oh, jaj! mit csinálsz?
 A' nép miként zajg, mint fenyegetőzik,
 Nem hallod? állj meg: nem bocsátlak el.

AEGYSTHUS.

Gonosz fiadnak hasztalan reményled
Éltét megóni. Mellőlem tovább,
Hallgass, ereszszt el, vagy hogy én...

KLYTEMNESTRA.

Igen,
Gyilkolj meg engem, Aegysthus, ha nem
Hiszesz szavamnak. „Orestes.“ Hallod?
„Orestes.“ Ím mint zeng e' szörnyű név
Minden felőlről vissza hangosan?
Ah! nem vagyok már én többé anya,
Hahogy veszélyben vagy te: vérem ellen
Én újra vaddá változom.

AEGYSTHUS.

Tudod,
Hogy gyűlöl Argos' népe tégedet:
Dühét szívében csak nagyítani fognád,
Ha most szemébe ötlenél. De nő
A' zaj. Te voltál, ah! te, ehhez ok,
Gonosz! te értted késtem a' boszút
Betöltni, melly most en fejemre száll.

KLYTEMNESTRA.

Hát engem ölj meg.

AEGYSTHUS.

Más uton lelek
Én majd menekvést.

KLYTEMNESTRA.

Tégedet követlek.

AEGYSTHUS.

Hasznomra nem lesz védelmed; bocsáss el:
 Eredj: magammal tŰrni semmikép
 Sem foglak.

HARMADIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA.

Űznek engem mind!... Oh kínos
 Helyeztetés! nem ismer el fiam
 Anyjának engem többé; nem nejének
 Férjem: 's pedig még nő, 's szülő vagyok.
 Ah, én szegény! de távolról fogom
 Követni őt, 's nem veszttem el nyomát.

NEGYEDIK JELENÉS.

ELEKTRA, KLYTEMNESTRA.

ELEKTRA.

Anyám, hová még? ah! térj vissza a'
 Királyi lakba: nagy veszély....

KLYTEMNESTRA.

Orestes,

Szólj, hol vagy? mit csinál?

ELEKTRA.

Pylades,

Orestes, és én, mind mentek vagynunk.
 Megszántak minket Aegysthus' saját
 Hajdúi. „Ím ez itt Orestes.“ Így
 Kiálta első Dimantes; utána
 A' nép: „Orestes éljen; Aegysthus,
 Aegysthus veszsen.“

KLYTEMNESTRA.

Oh, mit hallok!

ELEKTRA.

Ah

Anyám! nyugodj' meg; meglátod legitt
 Szülöttödet; 's a' becsstelen tirántól
 Nyert martalékkal....

KLYTEMNESTRA.

Ah kegyetlen! Engem

Ereszsz el, én repülök...

ELEKTRA.

Ah! ne, ne;

Maradj: dühöng a' nép, és férjölő
 Nőnek kiált ő téged hangosan.
 Ne merd mutatni még most magadat;
 Nyilván veszélyre fognád éltedet
 Kitenni: én ezért jövők. Midőn
 Halálra vittek minket, arczodon

Kitűnt egészen nagy fájdalma a'
 Szülői szívnek: bűnhödtél te már
 Most vétkeért. Öcsém küld engemet
 Vigasztalóul hozzád, 's ápolóul,
 'S megóni téged a' kinos látványtól.
 Gyorsan futoznak, Aegysthust keresve,
 Mindenfelé ő, 's Pylades azonban
 Fölfegyverezve. Hol van a' gonosz?

KLYTEMNESTRA.

Orestes a' gonosz.

ELEKTRA.

Mit hallok? oh

Egek!

KLYTEMNESTRA.

Futok, megóni, vagy vele
 Meghalni.

ELEKTRA.

Nem, nem még innét anyám!
 Dúl a' hevült nép...

KLYTEMNESTRA.

Engem kell nekik
 Büntetniök; hagyd menjek...

ELEKTRA.

Oh anyám!

A' kis szívűt, ki néhány percz előtt
 Halálra szánta szültidet, te azt
 Kivánod?...

KLYTEMNESTRA.

Épen azt, megóni, én
 Magam. Csinálj rést: szörnyü sorsomat
 Szükség követnem. Férjem ő nekem;
 Nagy áron vettem: nem kívánom őt.
 Elvesztni, 's el sem veszthetem. Titek'
 Mint árulókat, 's nem szülöttimet,
 Utállak: ő hozzá megyek: bocsáss el
 Gonosz; szakadjon 's törjék bár, megyek:
 Ah! csak ne volna késő érkezésem!

ÖTÖDIK JELENÉS.

ELEKTRA.

Menj, fuss tehát, ten sorsod merre visz,
 Ha úgy kívánod.... Késő lesz, reménylem,
 Érkezte még is. — Mért jobbomba én is
 Fegyvert ragadni képes nem vagyok,
 Aegysthuson hogy, a' becs nélkülün,
 Át és keresztül járjak száz döféssel!
 Oh vak szülő! oh mint igéze meg
 A' gyáva téged! — még is.... reszketek;...
 Ha most királyát fogja benne a'
 Haragra gyúladt népség megboszulni?...
 Oh ég! Kövessük őt. — De itt ki jó?
 Pylades! és nem jó öcsém vele.

HATODIK JELENÉS.

PYLADES, ELEKTRA.

Pylades' követői.

ORESTES.

Ah! szólj: Orestes?...

PYLADES.

A' királylakot

Keríti ő be fegyverrel: kezünk

Között vagyon már prédánk. Hol lappang

Aegysthus? őt te láttad?

ELEKTRA.

Láttam, és

Hiába vágytam megveszett nejét

Föltartni: itt rohant ki ő, ez' ajtón;

'S azt mondta, pajzsként fogja védeni

Férjét. Tehát ez a' királyi lakból

Előtte ment ki.

PYLADES.

Hogy bátorkodott

Mutatni Argos' népének magát?

Tehát megölték eddig: oh szerencsés!

Ki őt először érte el vasával. —

De ím közelb jő a' zaj, 's nő....

ELEKTRA.

„Orestes!”

Ah, tán csak!...

PYLADES.

Íme, itt jön ő dühében.

HETEDIK JELENÉS.

ORESTES, PYLADES, ELEKTRA.

Orestes' 's Pylades' követői.

ORESTES.

Ne merje senki meggyilkolni most
 Thyestidest: nincs itt ölő aczél
 Enyém' kivéve. — Jőj elé, Aegysthus;
 Hol vagy te gyáva? Aegysthus, te hol vagy!
 Jer; ím halálszó hí: hol vagy?... Te nem
 Jössz fényre?... Ah! hát elbuvál, te gyáva!
 Hiába; még a' mély pokol' középé
 Sem ad neked már ótalomhelyet.
 Meglátod, immost meglátod, ha én
 Vagyok-e Atrides' szülöttje.

ELEKTRA.

.... Ő... nincs

Itt.

ORESTES.

Hitszegők, ti öltétek meg őt
 Tán nélkülém ti?

PYLADES.

Ő elébb futott ki,
Mint én jövék, a' királyi lakból.

ORESTES.

Ő a' királyi lakban rejtez: őt
Majd én kihajtom onnan. — En kezemmel
Lágy fűrtjeidnél fogva hurczolandlak
E' helyre; kérés nincs, erő az égben
Nincsen, 's pokolban, melly kezem közül
Téged kirántson. Gyáva tested a'
Port fogja szántni szinte Atrides'
Sirjáig: addig vonlak, a' fölött
Fogod kiontni házasságtörő
Véred' utolsó cseppjéig.

ELEKTRA.

Nekem

Nem hiszsz Orestes? én nekem?

ORESTES.

Ki vagy te?

Nekem Aegysthus kell.

PYLADES.

Fut ő.

ORESTES.

Fut ő?

'S gyávák ti, itten állatok? De majd
Én megtalálom.

NYOLCZADIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA, ELEKTRA, PYLADES,

ORESTES. Orestes' 's Pylades' követői.

KLYTEMNESTRA.

Ah! szánakozzál

Fiam mi rajtunk.

ORESTES.

Szánakozni?... Ki'

Fia vagyok? Én Atrides' fia

Vagyok.

KLYTEMNESTRA.

Bilincsterh nyomja már Aegysthust.

ORESTES.

Életben ő még? oh öröm! megyek
Szívébe verni gyilkomat.

KLYTEMNESTRA.

Megállj.

Csak én ölém meg atyádat, magam;
Gyilkolj meg engem:... Nem vala Aegysthus
Halála-vétkes.

ORESTES.

Ki, ki tartja föl

Karom'? ki tart föl engem? oh dühöm!
Aegysthus... én őt látom; ím ide
Hurczoltatik;... menj innen....

KLYTEMNESTRA.

Orestes ,

Nem ismered te többé már anyádat ?

O R E S T E S .

Aegysthus veszszén. Halj meg áruló ;

Orestes által halj meg most gonosz.

KILENCZEDIK JELENÉS.

KLYTEMNESTRA, ELEKTRA, PYLADES.

Pylades' követői.

KLYTEMNESTRA.

Ah! elszalasztám!... Engem ölsz elébb meg.

TIZEDIK JELENÉS.

ELEKTRA, PYLADES.

Pylades' követői.

ELEKTRA.

Siess, Pylades; tartóztasd fel őt,

Szaladj, repülj; hozd vissza őt ide.

TIZENEGYEDIK JELENÉS.

ELEKTRA.

Én reszketek... De még mindig anyánk ő :

Kímélni kell őt. — Ámde, gyermekit

Csufos halálra látta ő imént

Vitetni; 's búja, bátorsága volt-e

Ollyan nagy akkor, mint millyent ezért

Mutat? — De, föltűnt végre a' nap, az

Olly rég ohajtott. Meghalsz végre, meg,

Kegyetlen! — Újra hallom e' királyi

Lakásban zúgni a' siralmakat,

'S zajt, mellyeket benn' hallék hangzani

Atyám' utolsó, szörnyü, véres éjén. —

Már a' csapást, a' nagy csapást Orestes

Megtette. Megszűnt élni már Aegysthus:

A' nép' zavarja nyilván hirdeti.

Ím itt Orestes, a' győző; vasát

Vérben feresztve hozza.

TIZENKETTEDIK JELENÉS.

ELEKTRA, ORESTES.

ELEKTRA.

Oh öcsém!

Ah! jer; ki a' királyoknak királyát,

Atyánkat, Argost 's engem megboszuált;

Jer karjaim közé...

ORESTES.

Néném, ... Atrída'

Méltó szülöttjét látod végre bennem.

Tekíntsd, Aegysthus' vére ez. Mihelyt
 Szemembe ötlött, meggyilkolni őt
 Legott futottam; 's nem jutott eszembe
 Atyánk' sirjáig elhurczolni őt.
 Hétszerte hétszer döftem és ütöttem
 Belé aczéлом' gyáva, reszkető
 Szívébe: — 's még sincs, érzem, teljesen
 Eloltva hosszú szomjam.

ELEKTRA.

Hát karod'
 Föltartni későn jött Klytemnestra?

ORESTES.

'S ki bírta volna tenni azt? karom'
 Föltartni? Villám nem gyorsabb, miként
 Én rá rohantam. Sírt a' gyáva, 's még
 Inkább dühösbbé tett e' becsstelen
 Könyű. Atyám, ah! halni nem merő
 Kis lelkü ölt meg téged?

ELEKTRA.

Most atyánk
 Meg van boszúlva; csillapítsd heved';
 'S mondd meg, Pyladest láttad-e?

ORESTES.

Aegysthust
 Láttam, 's mást senkit. — Hol van Pylades,

A' kedves? és mint van, hogy ő velem
Nem volt ezen nagy tettnél?

ELEKTRA.

Ó reá

Bizám anyánkat, a' kétség'b'esettet,
Az esztelent elébb.

ORESTES.

Nem tudtam én

Semmit felőlök.

ELEKTRA.

Íme, vissza tér

Pylades;... Oh ég! mit látok? maga
Jó vissza?

ORESTES.

'S búsan?

UTOLSÓ JELENÉS.

ORESTES, PYLADES, ELEKTRA.

ORESTES.

Oh! miért busúlsz,

Miért, te én jobb részem? nem tudod,

Hogy én ölém meg azt az árulót?

Látod; vasamról még most is csepeg

A' vér. Te, ah! nem osztád meg velem

Csapásidat! hát örvendjen szemed
E' látománynak.

PYLADES.

Oh látvány! — Orestes,
E' kardot add nekem.

ORESTES.

Mért?

PYLADES.

Addsa.

ORESTES.

Itt van.

PYLADES.

Halld. — E' vidéken nem szabad nekünk
Tovább mulatni: jer....

ORESTES.

De melly?...

ELEKTRA.

Beszélj:

Hol van Klytemnestra?

ORESTES.

Hagyd őt: talán

Az áruló férj' testét égeti.

PYLADES.

Többet tevé' te, mint mennyit boszúd
Kivána: most jer; tudni mást ne kívánj...

O R E S T E S.

Oh! mit beszélsz te?...

E L E K T R A.

Pylades, anyámat
Kérem te tőled vissza. — Milly fagyot
Érzek szívembe rögtön szállani!...

P Y L A D E S.

Az ég!...

E L E K T R A.

Ah! elhunyt tán...

O R E S T E S.

Dühében ön
Mellébe döfte a' vasat?...

E L E K T R A.

— Pylades;
Ah!... nem felelsz?

O R E S T E S.

Mi történék? beszélj.

P Y L A D E S.

Átszúrva.....

O R E S T E S.

És ki által?

P Y L A D E S.

— Ah! jer...

E L E K T R A.

Te gyilkolád meg.

Öt

O R E S T E S.

Én szülő - ölé?

P Y L A D E S.

Vakon haragtól Aegysthus felé
 Rohanva, kardod', tudtod ellen, ő
 Belé ütötted...

O R E S T E S.

Oh, milly borzadás
 Vonúl keresztül bennem! Én, anyám'
 Meggyilkolója? — Kardomat, Pylades,
 Kezembe: én azt....

P Y L A D E S.

Nem, soha.

E L E K T R A.

Öcsém....

P Y L A D E S.

Szegény Orestes!

O R E S T E S.

Öccsének ki hí

Most engemet? Te tán gonosz, ki egykor
 Éltem' megóttad, hogy megöljem azt,
 Ki szült. — Aczéлом' adsz' aczéloamat
 Kezembe; ... oh dűh! — Hol vagyok? mit tettem?
 Ki tart föl?... Oh ki üldöz?... Ah! hová,
 Hová szaladjak?... Hol lesz rejtekem?

Atyám, keményen népsz rám? vért kívánál
Te tőlem: 's ez vér:... 's azt csupán miattad
Ontám.

ELEKTRA.

Orestes, Orestes.... Szegény
Öcsém!... Nem ért már bennünket;... magán
Kivül van ő... Mi tőle nem fogunk
Távozni többé, Pylades, soha....

PYLADES.

Oh szörnyü végzet' vad törvénye, melyet
El nem kerülhet a' szegény halandó.

TUDNIVALÓK.

1. A' m. t. társaság ezen munkának csak kiadója lévén, nem kezeskedik a' benne követett nyelvszabályokról, sem írásmódról, sem végre akármi nemű nyelvet 'a' írást illető elvekről; egyedül arra kívánt a' kéziratok' bírálatában ügyelni, hogy az elfogadott és sajtó alá bocsátandó munka, mint egész egy vagy más tekintetből ajánlható legyen, 'a' a' literatura' jelen állapotjában kiadásra méltónak tartathassék.

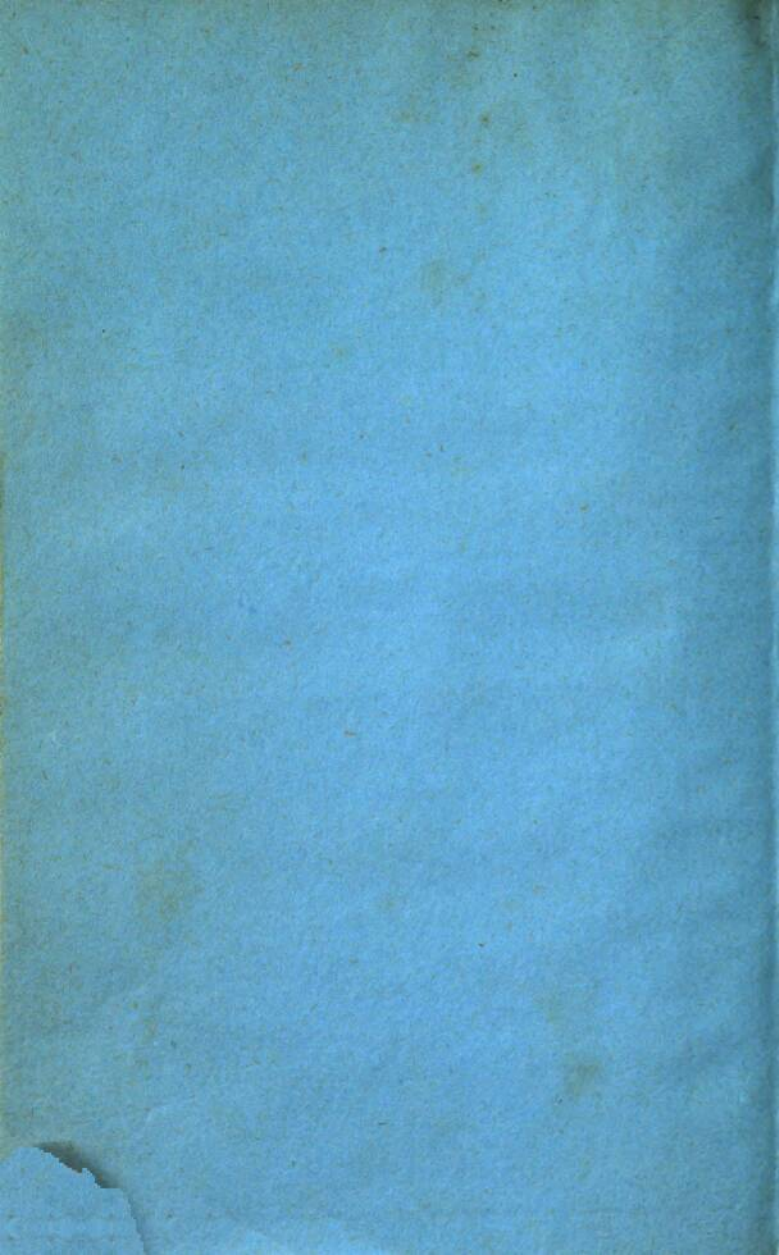
2. Nem vizsgálhatván meg a' benyújtott kéziratokat a' társaság fejenként és egészben: ez, u. m. Orestes, Jakab István és Tessedik Ferencz lev. tagok', mint e' végre hivatalosan megbizottak' írásbeli ajánlására adatott sajtó alá.

3. E' színjáték azon 71 közül való, melyek' fondítására a' társaság 1831-ben júniusban tagjait, és 1832-ben martiusban a' magyar írókat általjában felszólította.

4. A' társaság által kiadott kéziratok közül ez XXVI-dik számu.

D. Schedel Ferencz,
titoknak.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z

